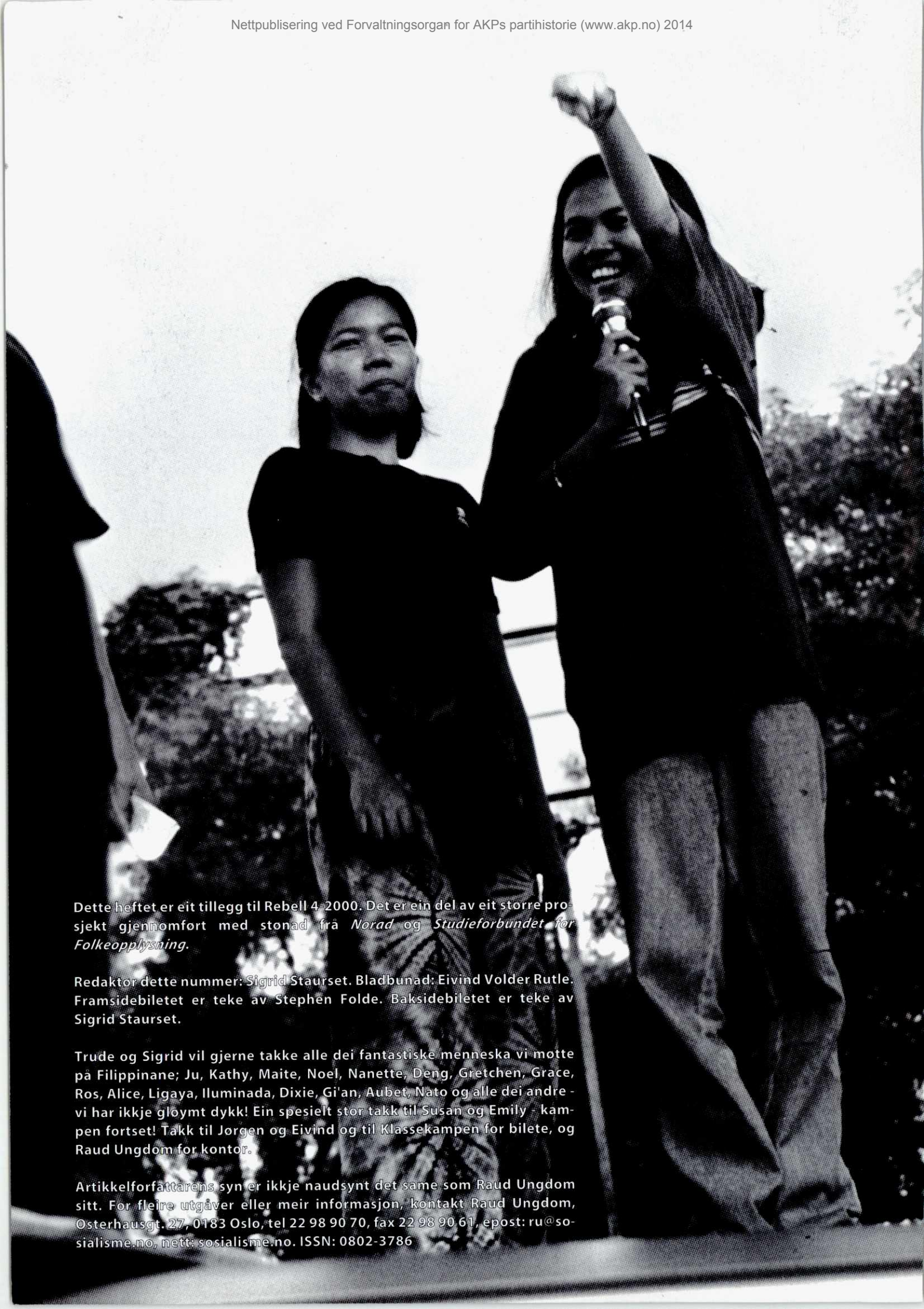

999
Byttes mot kvittering

Å sette
pris
på
kvinner

Dette heftet er eit tillegg til Rebell 4-2000. Det er ein del av eit større prosjekt gjennomført med stonad frå *Norad* og *Studieforbundet for Folkeopplysning*.

Redaktor dette nummer: Sigrid Staurset. Bladbunad: Eivind Volder Rutle. Framsidebiletet er teke av Stephen Folde. Baksidebiletet er teke av Sigrid Staurset.

Trude og Sigrid vil gjerne takke alle dei fantastiske menneska vi møtte på Filippinane; Ju, Kathy, Maite, Noel, Nanette, Deng, Gretchen, Grace, Ros, Alice, Ligaya, Iluminada, Dixie, Gi'an, Aubet, Nato og alle dei andre - vi har ikkje gløymt dykk! Ein spesielt stor takk til Susan og Emily - kampen fortset! Takk til Jorgen og Eivind og til Klassekampen for bilete, og Raud Ungdom for kontor.

Artikkelforfattarens syn er ikkje naudsynt det same som Raud Ungdom sitt. For fleire utgåver eller meir informasjon, kontakt Raud Ungdom, Osterhausgt. 27, 0183 Oslo, tel 22 98 90 70, fax 22 98 90 61, epost: ru@sosialisme.no, nett: sosialisme.no. ISSN: 0802-3786

Innhold:

**Din kropp er ei en vare
– hva er internasjonal kvinnehandel? 4**

**300 år i kloster, 50 år i Hollywood
– fakta og historie om Filippinane 5**

**Lyns historie
– skildring fra ein strippar 6**

**Fin tittel, bedritent yrke
– Guest Relations Officers 7**

**Dansarane på Illusion Bar
– om utelivet i Manila 8**

**Ferie for ein ekte gentleman
– sexturisme 9**

**– Disse kvinnene er fryktløse!
– kvinneorganisasjonen Gabriela 10**

**Liberale Nederland
– en tur til Red Light District 12**

**Stillehavets perle?
– bli med til det verkelege Filippinane 13**

**Fri handel = fri verd?
– besøk frihandelssonene 18**

**Drømmene om et bedre liv
– filippinere lengter ut 20**

**Om å kjøpe ei kone
– damer på postordre 22**

**Kjøp damer på nett!
– internett og kvinnehandel 24**

**Eit dårleg intervju
– om Club 4 i Trondheim 25**

**Purple Rose Campaign
– nei til kvinnehandel! 26**

**Vite meir?
– bakgrunnsinfo for nysgjerrige 27**

'Å sette pris på kvinner' er en del av en kampanje om internasjonal kvinnehandel. Prosjektet startet med at Trude Koksvik Nilsen og Sigrid Staurset reiste til Filippinene for å finne ut mer om landet i Sørøst-Asia med flest prostituerte. Vi har forsøkt å formidle både hvor alvorlig situasjonen er for kvinnene der, og hvor sterk motstanden mot handelen er. Om vi har greidd det, er opp til deg å avgjøre. Resultatet holder du i hånden.

Oslo, høsten 2000

Sigrid Staurset og Trude Koksvik Nilsen

Din kropp er ~~xi~~ en vare

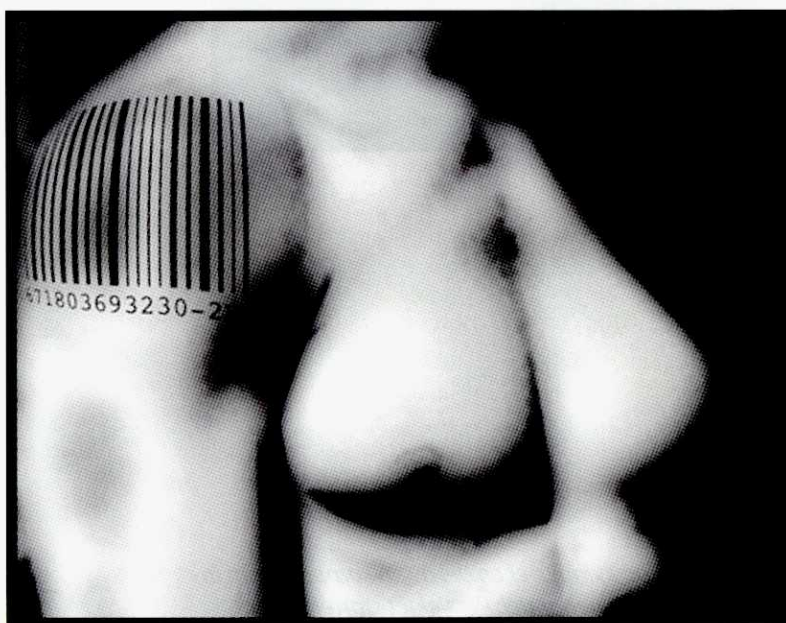
Kjær mor har mange barn: toppløsdansere i Japan, prostituerte i Bergia, postordrebruder i Norge, hushjelper i Malaysia – 20 millioner i alt. Kvinnehandelen har aldri vært så omfattende.

av Trude Koksvik Nilsen og Sigrid Staurset
missnlsn@hotmail.com | sigrid@sosialisme.no

Handel med kvinner over landegrensene er i ferd med å utvikle seg til en av verdens største industrier. Fattigdom tvinger kvinner og barn til å selge kropp til rikere menn for å overleve.

Dette heftet tar for seg kvinnehandelens mange barn. Her finner du stoff om postordrebruder, prostitusjon, sexturisme og utvandring. Du får møte mennesker som kjemper mot handelen, og mennesker som er ofre for den. Her står om frihandel og hvordan den henger sammen med og fremmer mer kvinnehandelen.

For å finne kvinnehandelens røtter må man gå til samfunnets røtter. Vi valgte å bruke Filippinene som eksempel fordi filippinske kvinner kanskje kjenner sexhandelens klør hardere enn noen andre. Ca 1 av 70 filippinere er på en eller annen måte involvert i handel med kvinner. I dette heftet finner du derfor også artikler om situasjonen på Filippinene, for den henger direkte sammen med utbredelsen av kvinnehandelen.

Fakta: Hva selges de til

Kvinner og barn selges til ulike formål, som ofte går over i hverandre. De største er:

- ✗ stripping, erotisk dansing, arbeid i bar.
- ✗ tvungen prostitusjon inkludert alle typer seksuelt misbruk og slaveri
- ✗ illegale arbeidere
- ✗ ekteskap
- ✗ arbeid i sexturisme-industrien
- ✗ underbetalt husarbeid/fabrikkarbeid og tvangsarbeid

En stille etnisk rensing

Økonomisk nød fører til at det er lett å finne desperate, filippinske kvinner. Filippinske kvinner og barn selges av sine familier, av sine naboer, av firmaer og byråer. De selges som hushjelper, prostituerte, koner eller strippere. Filippinske kvinner transporteres i titusentall ut av landet. Til enhver tid er 10% av Filippinenens befolkning ute av landet. I Japan er det å være filippinsk kvinne synonymt med å være prostituert, og filippinske kvinner som er gift med hvite menn opplever ofte å bli spurt om de er postordrebruder.

Slik mister Filippinene mange av de kvinnene som kunne vært med og kjempa for bedre vilkår for det filippinske folket. Enkelte forskere kaller det som skjer på Filippinene for 'en

stille etnisk rensing', fordi så mange filippinere er i utlandet og/eller gifter seg med utenlandske menn.

Handel med norske jenter

Selv her, i den rike delen av verden merker vi handelen ese ut. Ikke bare fordi det kommer utenlandske kvinner til Norge som postordrebruder, strippere eller prostituerte, selv om dette kanskje er de mest synlige tegna på internasjonal kvinnehandel i Norge. Vi merker det fordi norske strippefirmaer sender norske jenter som strippere ut i verden for å tjene penger på dem. Det finnes i dag norske jenter helt ned i 18-års alderen som jobber som strippere i Hellas, Japan og mange andre land. Er det noe man kan tjene mye penger på i dag, så er det å selge

kvinner!

Kvinner blir gjort til varer

Kvinnehandelen tjener ikke de filippinske kvinnene. Den tjener heller ikke den gjennomsnittslige filippinske mannen. De som tjener på det, er de som sitter og trekker i trådene. Kvinnehandelen tjener hallikene, nattklubbeierne, ekteskapsbyråene og strippebyråene. Så lenge det finnes folk som sulter og andre folk som er villige til å kjøpe dem, vil kvinnehandelen eksistere. Kapitalismen gjør ting til varer. Kvinner og kvinners kropp er intet unntak.

300 år i kloster

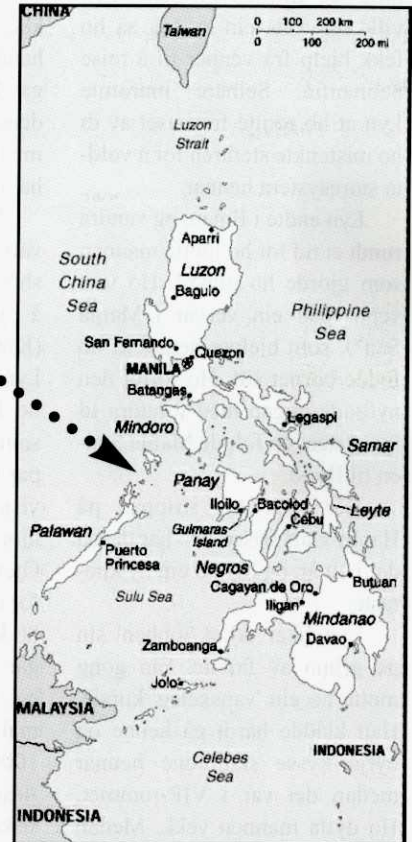
50 år i Hollywood

Eit blikk på Filippinane.

av Sigrid Staurset
sigrid@sosialisme.no

Fakta

Offisielt namn: Republika ng Pilipinas
Styreform: Republikk
Innbyggjartal: 77, 7 millionar
Storleik: 300 000 km²
Innbyggjar/ km²: 259,1 per km² (1998)
Hovudstad: Manila (11 millionar innbyggjarar)
Språk: filipino og engelsk er offisielle språk, elles har kvar region sitt lokale språk
Religion: rundt 84% katolikkar, 10% protestantar, 5% muslimar, resten er buddhistar eller har naturreligionar
Arbeidsløyse: 13% (1998)
Samfunnsklasser: 75% bønder, 15% arbeidarar, 7% småborgarskap, 3% storborgarskap
Valuta: 1 peso = 100 centavos (5 piso er om lag 1 nkr)
Naturresursar: nikkel, sink, kobbar, gull, kobolt, kol
Viktigaste eksportvarer: billeg arbeidskraft, elektronisk utstyr, tekstiler, kopra, trevarer, kobbar, gull, bananar
BNP/innbyggjar: 1160 US\$ (1996)
Natur: over 7100 øyer, dei fleste mindre enn 1 km².
Klima: tropisk. Årleg middeltemperatur: 27 °C, årsnedbør: 1000 mm i låglandet, 4500 i fjella. Ofte kraftige taifunar når monsunane skiftar retning i mai-juni og oktober-november.

Historie

Ca 30 000 - 500 år f. Kr.: Fleire innvandringsbølger frå fastlandet befolkar Filippinane.

1521 Portugisaren Ferdinand Magellan kjem til Filippinane. Befolkninga gjer motstand mot 'oppdaginga', og Magellan vert drepen av høvdingen deira, Lapu-Lapu.

1541-1561 Spanjolane erobrar landet, med unntak av Mindanao og Sulu, og døypar det etter Kong Filip II.

Diktator Fidel Marcos

1896-1898 Den spansk-amerikanske krigen. Amerikanarane vinn, og Emilio Aguinaldo erklærer Filippinane sjølvstendig, og USA går til krig.

1902 Aguinaldo kapitulerer, og USA kjøper deretter Filippinane frå Spania. USA sett inn Manuel L. Quezon som president.

1942-44 Japan okkuperer landet, og undertrykk innbyggjarane brutalt.

1946 Formelt sjølvstende frå USA. Frigjeringsgerilja på landsbygda.

1947 Dei første amerikanske militærbasane vert bygd.

1965 Ferdinand Marcos vald til president.

1972 Marcos innfører unntakstilstand. Ei ny grunnlov gjev presidenten mest eineveldig makt. I dei følgjande åra vert over 60 000 opposisjonelle drepte i fengsel.

1983 Opposisjonsleiaren

Benigno Aquino myrdest idet han kjem attende til heimlandet. Protestane mot Marcos aukar sterkt i omfang. Økonomisk og politisk krise.

1986 Marcos anklagast for valfusk, styrtast i 'Edsa-revolusjonen' og må forlate landet. I Vesten viser nyheitene bilete av rikdommen han har samla opp og dei 1100 skoa til kona hans, Imelda. Aquinos enke Corazon Aquino vert president. Ho lovar demokratisering og jordreform, men undertrykkinga fortset.

1991 Baseavtalen med USA blir sagt opp, og Olaponga og Clark Air Base stengd.

1992 General Fidel Ramos valt til president (politisjef under Marcos). Land og bedrifter seljast til utlandet.

1998 Den tidlegare filmskodespelaren Joseph 'Erap' Estrada veljast som president. Visiting Forces Agreement underteik-

President Joseph Estrada

nast, og USA byrjar å byggje nye militærbasar.

2000 Etter store folkelege protestar stillast president Estrada for riksrett for korrupsjon. Imelda Marcos kunngjer at ho tenker på å stille som president til valet i 2002. Geriljaen opererer framleis på landsbygda.

Lyns historie

Lyn var berre seksten år når ho vart strippar. Familien hennar var jordeigarar, men når ho var ni døydde faren hennar, og mora gifta seg att med ein gong. Lyn ville ikkje ha ein ny far, så ho fekk hjelp frå venner til å reise heimanfrå. Seinare innrømte Lyn at ho rømte frå huset av di ho mistenkte stefaren for å voldta storesystera hennar.

Lyn endte i Iligan, og vandra rundt ei tid før ho møtte mannen som gjorde ho gravid. Ho vart venn med ein vervar ("Mama San"), som hjelpte henne til ho fødte barnet sitt. Ho forlot den nyfødde ungen med foreldra til kjærasten, og følgde Mama Sanen til Iloilo.

Der vart ho strippar på Happy Cats Disco. Ho har dansa der i eit år, og har no ein ny kjæraste.

Lyn likar ikkje 'jobben' sin på grunn av farene. Ein gong møtte ho ein 'vanskeleg' kunde. Han klådde hardt på henne og byrja kysse skuldrene hennar medan dei var i VIP-rommet. Ho dytta mannen vekk. Medan mannen var på toalettet og 'slapp fri' seksuell spenning,

klatra Lyn over veggen til nabo-rommet. Ho slapp unna med hjelp frå ein annan dansar som drakk med ein kunde i eit rom like ved.

Lyns kunde vart rasande, og klaga til klubbstyraen - Lyn hadde fornærma han. Styraen gav Lyn ein reprimande og sa at dersom ho ikkje ville ha sex med ein kunde, burde ho iallfall ha oralsex med han.

Lyn vart alkoholikar når ho vart seksten. Ho kan styrte 20 shots på ei natt og greier likevel å gå heim til pensjonatet. (Klubbstyraen eig pensjonatet. Lyn betalar 20 piso for kvar dag ho bur der.) Lyn tener pengar som 'sommarfugl', ein som hoppar frå bord til bord. Ho får provisjon for kvar drink mennene kjøper til henne ved borda. Gjennomsnittsinntekta hennar for ei natt er 300-400 pisos [60-80 kroner, o.a.]. På lønnsdagar - 15. og 30. i kvar månad - og i høgsesongen, september-mai, kan ho tene så mykje som 1000 p [200 kr] per natt. Dei fleste kundane hennar er kinesiske forretningsmenn.

Frå Piglas-diwa 1-99, Center for Women's Resources

Foto: Trude Koksvik Nilsen

US Marines

Den enkeltgruppa som har tydd mest for utviklinga av sexindustrien på Filippinane, er dei amerikanske soldatane. Prostitusjonen kom opprinneleg

til Filippinane med dei spanske kolonistane på 1600-talet. Tradisjonelt hadde kvinnene ei ganske sterk stilling, men dette endra seg med koloniseringa og katolisismen.

Historia gientek seg. Etter 2. verdskrig gav USA frå seg den direkte kontrollen over landet, men oppretta i

staden to store militærbasar - Olaponga og Clark Air Base. Desse to stadene fekk den største konsentrasjonen av prostituerte på Filippinane. Rundt Clark Air Base bygde det seg opp ein by, Angeles, som vart eit begrep for prostitusjon. Byen hadde over 1500 registrerte barar, og eit uttal uregistrerte. 95% av innbyggjarane hadde flytta dit på grunn av utelivet. Ingen annan industri vart utvikla av amerikanarane.

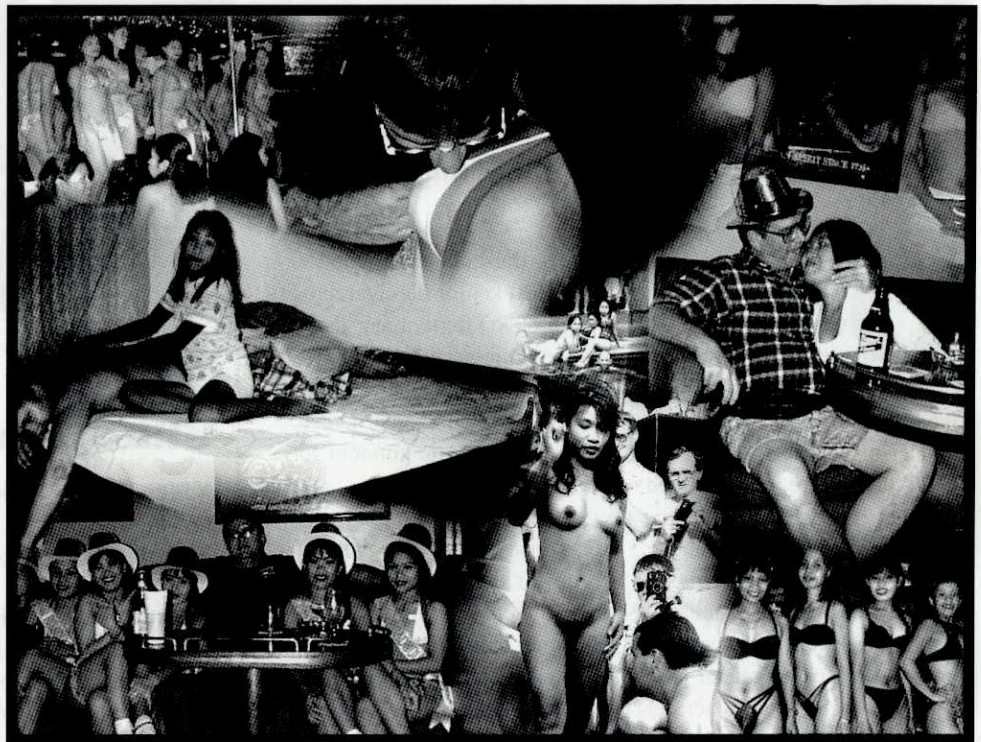
I 1991 vart dei to basane stengde, og soldatane reiste heim. Men dei kjem att. 10. februar 1998 undertekna regje-

ringa Visiting Forces Agreement, ein omfattande militær avtale mellom USA og Filippinane. Avtalen inneber at det skal byggjast 22 hamner rundt heile landet som til ei kva tid skal vere opne for amerikanske styrker. I tillegg til at dette praktisk talt vil øydeleggje Filippinane sin rett til militært sjølvstyre, og forvandle landet til ein einaste stor militærbase, kjem dette til å føre til ei enorm auke i prostitusjonen. Ulikheita i forholdet mellom USA og Filippinane vert representerte i måten amerikanske menn utnyttar filippinske kvinner.

Fin tittel bedritent yrke

en fortelling om å sette pris
på kvinner på Filippinene

Hvis du en gang befinner deg i en by på Filippinene, og ser et skilt med "GRO's wanted" på døra, bør du tenke deg om to ganger før du ber om jobb. GRO er nemlig en forkortelse for "Guest Relations Officer", et svungende flott navn på en utøver av det enkelt ynder å kalle "verdens eldste yrke".

av Trude Koksvik Nilsen
missnilsen@hotmail.com

På Filippinene er det rundt 600 000 prostituerte, av disse er ca 100 000 barn. De fleste av dem befinner seg i de store byene. Men ikke alle er født i de store byene. Mange av de prostituerte er fra fattige landsbyfamilier, og har dratt til storbyen med et håp om å få det livet landsbygda ikke kan tilby dem, bare for å oppdage at hardkjøret i byene er tusen ganger verre enn hjemme på bygda.

Knuste drømmer

Ikke alle drar frivillig heller. Mens vi var på Filippinene, hørte vi mange historier. Noen av dem dreide seg om byråer som betaler landsbybeboere penger for å rekruttere unge jenter til prostitusjon i byene. Slik går det for seg at naboer lurer naboer, slektninger lurer slektninger og bekjent lurer bekjent. De endelige taperne blir uansett de unge

jentene. Vi fikk fortalt en historie om en ung jente som hadde en snill nabo som hadde skaffet henne jobb i Manila. Jenta blei overlykkelig, bare for å få drømmen knust i småbiter når det viste seg at den fine jobben dreide seg om å danse på bordene i en bar ifør minimalt tøy og "betjene" mer eller mindre velstående menn. At naboer faktisk selger naboer, sier litt om den økonomiske nøden som finnes på Filippinene.

Det finnes forskjellige typer prostitusjon, på Filippinene som andre steder, uten at den ene typen nødvendigvis er bedre enn den andre. Mange av barna, og en del av kvinnene, er gateprostituerte, Noen jobber på reine bordeller, men de aller fleste kvinnene jobber på glørete barer. Her danser de på bordene, stripper, holder mennene med selskap mens mennene drikker dyre drinker og har sex med

mennene mot betaling.

Med nummerlapper

Det er som regel forskjell på barer for filippinske menn og barer for utenlandske menn. Barene som har utenlandske sexturister som målgruppe, er stort sett mye dyrere enn de som er beregna på lokale menn. Barene med prostituerte kalles gjerne for beerhouses, KTV eller patay-sindi.

Mens vi var på Filippinene kjøpte jeg en utgave av damebladet Cosmo, den filippinske utgava. I bladet er det en artikkel som tar for seg menn som går på beerhouses. En mann forteller: "På de finere stedene sitter damene bak en glassvegg slik at vi kan titte inn og velge. Å velge er lett, fordi damene har nummerlapper festet på kjolen. Hvis du ikke er fornøyd med damen du velger, kan du alltid gå tilbake og bytte henne mot en ny!"

Utdanning til prostitusjon

En annen form for prostitusjon på Filippinene er den som kalles prostituition. Denne typen prostitusjon florerer rundt semesterstart ved universitetene. Kort fortalt dreier det seg om unge, kvinnelige studenter som prostituerer seg for å få råd til de stadig økende skolepengene, eller "tuition fee" som det heter på engelsk. Kundene til de unge, prostituerte kvinnene er stort sett medstudenter, professorer og eldre menn i følge GABRIELA YOUTH, som jobber mye med problemstillinga. Det forteller at det har skjedd at jenter som prostituerer seg for å få råd til å studere, blir utvist fra skolen fordi de prostituerer seg. Og da kan man jo tenke seg hva de ender opp som...

Dansarane på Illusion Bar

Angeles City, Pampanga, 1998

Dei vert rekrutterte av eit søskenbarn, ein slektning eller ein 'Mama San' til å jobbe i Angeles City.'

Dei fleste er nye. Dei vart rekrutterte av eit søskenbarn, ein slektning eller ein "Mama San" til å jobbe i Angeles City.

Dei må danse frå 18.00 til 03.00. To til fire grupper med dansarar har skift kvar halvti-me. Arbeidsveka er frå måndag til sundag, men dei har ein dag fri. Dei tener 100 p [rundt 20 kroner, o.a.] kvar dag, men om det ikkje er nokon kundar som tilbyr jentene drinkar, tener dei enno mindre. 100 pesos trek-kast og frå løna deira for å dekke dansekostymet og ulike lisensar.

Nokre av kvinnene arbeider på 'bar-bot'. Då betalar kunden eit beløp til klubben eller baren for ei natt med ei kvinne frå

derifrå. Bar-bota er på 450-850 p [90-170 kr] for bareigaren og 400 p [80 kr] for kvinna. Viss ei kvinne ikkje vert teken ut på ei veke, må ho sjølv betale bota, som vert trekt frå løna hennar. Mennene må nytte kondom for deira eigen tryggleik.

Dansarane må ha på seg ID for å vise at dei er registrerte. Dette får dei frå eit byrå som ligg under bystyret - Social Hygiene Clinic. Kvinnene får ein helsesjekk, røntgen og ein undervisningstime mot ei avgift.

Dei fleste kundane på Illusion Bar er frå Australia, Tyskland og Canada.'

Piglas-Diwa 1-99, Center for Women's Resources.

Fakta:

Ulike former for prostitusjon

X FRILANSARAR eller **GATEPROSTITUETE**: er kvinner som finn kundar på gata. Dei finst oftast på faste hjørne eller hengestader. Få har faste hallikar, så dei forhandlar gjerne direkte med kundane.

X GRO (Guest Relations Officer): held kundane med selskap, syng med dei, og liknande. Ofte er dei også dansarar eller stripparar. Kundane vel då etter eit nummer som står på drakta deira, og gjer avtalar med halliken, gjerne ein 'Mama San'.

X MENNESKELEG AKVARIUM: er meir uvanleg. 30-100 kvinner i sexy, nummererte kostyme står oppstilt i eit stort rom med eit svært ein-vegs spegel. Dei yngste er stilt bakarst for å unngå at politiet får mistankar. Kundane ser gjennom spegelen og finn det nummeret dei vil ha.

X "AKYAT-BARYO": vil seie at dei prostituerte går om bord i eit skip for å treffe kundane. Små båtar fraktar dei og hallikane deira bort til skipa, kor dei første vert att. Nokre blir for meir enn natta, og tilbyr tenester som vasking og matlaging. Akyat-baryo er avhenging av sesongen og kor mange skip som finst i hamna.

X PROSTITUTION: når studentar og elevar på vidaregåande skule sel sex for å kunne betale skuleavgifta. Kundane er middelklassemenn, lærarar eller studentar. Kundane har spesielle teikn, til dømes har dei ei tom flaske med eit sugerør ståande på biltaket. Det er også tallrike døme på studentar som har sex med lærarar mot betre karakterar.

X "SISTEMANG PALIT": bytter seksuelle tenester mot varer. Dei kallast etter kva dei mottek. I fiskelandsbyane er det til dømes 'palit-isda' ('sex-for-fisk') og 'palit-sardinas' ('sex-for-sardiner'), rundt kaffiplantasjane 'isang balde, isang putok' ('eit spann kaffi for sex'), og i flyktningeleirene finn du 'isang palop, isang gabi' (ein kopp ris for ei natt med sex).

X TAXI-JENTER: kvinner som venter lags vegane på kunder i bilar eller drosjar. Bilane nyttar spesielle teikn, til dømes blinkar dei med lysa heile tida. Taxi-sjåførane får ein del av kvinnes inntekt. Dei fungerer også ofte som bindeledd for å få tak prostituerte på andre måtar.

X KVIT SLAVEHANDEL: er den verste formen for prostitusjon. Veldig unge jomfruer vert stengd inne i 'sex-huler', kor dei vert tvungne til å selje kroppen sin. Dei får berre mat og klede for tenestene sine. Eigane av sex-hulene har ofte kontakter med ulike syndikat som lokkar, kidnappar eller tvinger jentene inn i sexhandel.

Begge bokser: Redigera/omsett av Sigrid Staurset. Kjelder: Center for Women's Resources, Gabriela Youth, Men's Travel.

Fakta:

Utestader

X CASA: for kundar som vil drikke, men ikkje sjå show, og vil ha ei jente som selskap. Dei fleste kvinnene er ikkje myndige. Dei tener pengar etter kor mange drinkar mennene kjøper til dei, i tips eller frå ein fast sum mennene betaler for selskapet til baren.

X KLUBB: den vanlegaste typen. Her er det danseshow med lettkledd eller nakne jenter. Kvinnene vert betalte for dansen sin - di meir utfordrande, di meir tener dei. I tillegg kan jentene få pengar på same måte som i casaane. Det finst fleire typar klubbar. Dei førsteklasse er for utlendingar, forretningsmenn, politikarar og rike byråkratar. 2.klasses-klubbar har studentar, lågare byråkratar og middelklassemenn som kundar. På 3.klasses-stadane finn du sjåførar, byggarbeidarar, bønder og fabrikkarbeidarar.

X VIDEOKE: for kundar som vil synge. Videoke er ein filipinsk nasjonalaktivitet og består i å synge karaoke med ei maskin som viser ei filmatisering av teksten. GRO-ane held kundane med selskap og oppmuntrar dei. Dei tener pengar på same måte som jentene på ein casa.

X MASSASJEINSTITUTT: tilbyr oftast to typar massasje: vanleg massasje, som utførast i stua, og sensuell massasje som utførast i små, private rom. Dei fleste massøsene er prostituerte som har blitt for gamle (dvs over 25 år).

Ferie for ein ekte Gentleman

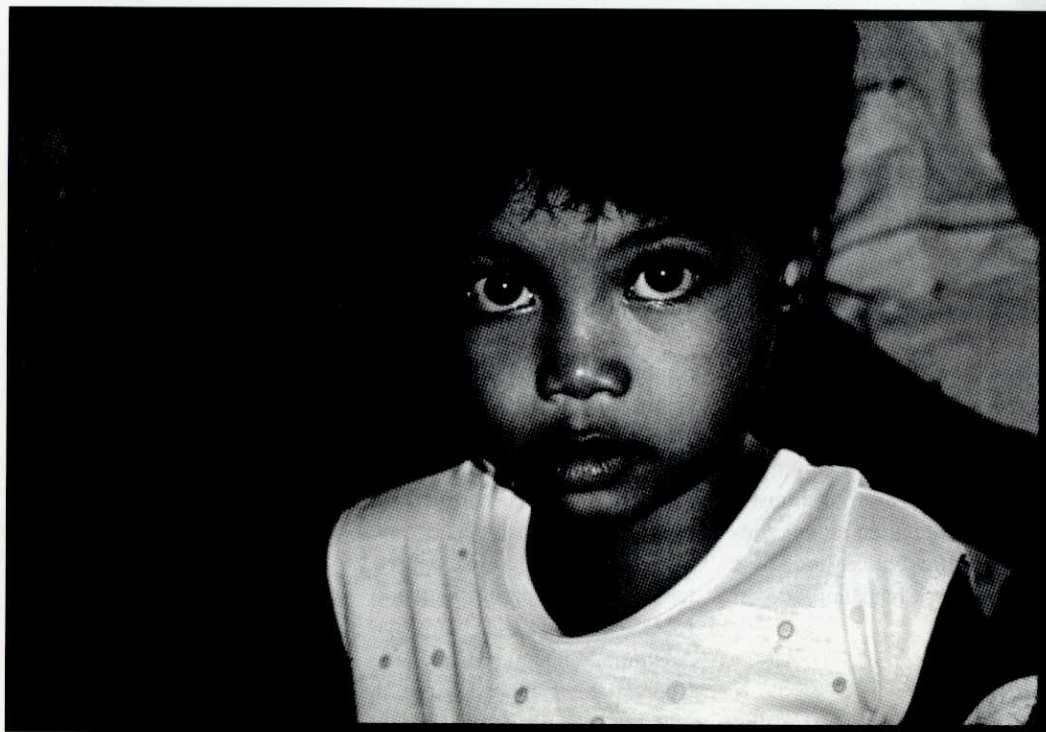
Det er to grunnar til at det finst så mange prostituerte på Filippinane. Den eine er fattigdommen. Den andre er vestlege menn på ferie. Filippinane er i ferd med å passere Thailand i rankinga som verdas sexturisme-mål nr 1.

av Sigrid Staurset
sigrid@sosialisme.no

Vestlege manneblad karakteriserer Filippinane som 'ein pedofils paradys' og eit 'eventyrland av prostituerte'. Den filippinske økonomien er fullstendig øydelagd av privatisering, frihandel og korrupsjon, og turismen er ei av dei få sektorane det er meir pengar å tene for landet. Og når det filippinske turistdepartementet sjølve seier at landets framste turistattraksjonar er dei vakre kvinnene og det livlege nattelivet, er det ikkje rart at bransjen aukar sterkt.

Turistane er stort sett menn frå 40 år og oppover, med familie og born heime, stabile liv og økonomi. Dei kjem frå Japan, USA, Vest-Europa og Australia. Dei kjem åleine, i vennegjengar eller i reiseselskap. Fleire firma spesialiserte seg på slike sexturar - ferier for 'vaksne'. Eit døme på eit slikt firma er TSM Travel, eit internasjonalt, nettbasert reisebyrå, som tilbyr reiseskil-dringar, gruppeturar, biletarkiv, guiding og kontaktformidling for på ferie. Dei beskriv Manila, hovudstaden, som 'Den heitaste byen i Asia - ein gentlemans paradys'. På nettsida deira (www.tsmtravel.com) kan du få råd og tips om kva barar du bør nytte, kor mykje du bør betale, korleis du forfører filippinske jenter som ikkje er prostituerte, kor du går for å få den og den typen sex, m.m. saman med meir vanleg turiststoff. Dersom du vert medlem, kan du få enno meir stoff, tilgang til biletarkivet deira og spesialrabatt hos eit postordrebrud-firma. Du kan og dele erfaringane dine med andre.

'I would so much like to have

Barneprostituasjon. Mellom 50- og 100-tusen av dei prostituerte på Filippinane er born. Foto: Trude K. Nilsen

something to sell, instead of selling myself. Jennifer, 13-årig prostituert i Manila. Pedofili er strengt ulovleg på Filippinane (dødsstraff i grove tilfelle), men likevel slepp mange turistar unna. Av dei rundt 600 000 prostituerte som finst på Filippinane er mellom 60-100 000 born. Dei vert rekrutterte av venner, slektningar eller profesjonelle hallikar. Mest alle kjem frå fattige strøk, har byrja å jobbe før dei var ti år gamle, og har ikkje hatt fast skulegong. Det finst fleire døme på at 'faste' turistar gjer avtale med ein familie om at han betalar husleia deira, mot at han får bu der og misbruke ungane deira medan han er på Filippinane.

Dexter-Horn's Adult Travel Guide and Information database - Microsoft Internet Explorer

Ed Bedger Vis Favoritter Verktøy Hjelp

Tilbake Fjern Stopp Oppdater Startside Søk Favoritter Adresse Gå

Dexter-Horn

WHERE TO FIND SEX WORLD WIDE

Everything you need to know about finding Legal SEX World Wide

WHERE TO FIND SEX PRODUCTS

- VIDEOS
- BOOKS
- SPENDING MAGAZINES
- COUNTRY INFO
- DISCUSSION BOARD
- HELPFUL LINKS
- MEMBERS
- CONTACT US

What are we about?
We Help you Find Adult Travel Destinations. See our full line of Videos, Books, Maps, Photos and Guides to Destinations.

If Under 18 years old click [HERE](#)

[dexterhorn.com](#)

FREE Color Brochure Click [HERE](#)

[Send to a Friend GET 25% OFF](#)

All photos are REAL women you can actually meet. No models or actresses are used in any of our Books or Videos. See (girl pictured) [HERE](#).

JRSSG is a division of Dexterhorn.com Premier Adult travel Information. Didn't find what you were looking for? Click [HERE](#)

117400

Dexter-Horn News Nov

• Pro's and Con's

NEW MEMBERS ARE COMING SOON

Internet

- Disse kvinner

**Når vi snakka med folk på Filippinene og fortalte dem at vi reiste sammen med Gabriela, var responsen: "Åja, Gabriela, de militante feministene!"
Det er et rykte de faktisk er ganske stolte av.**

av Trude Koksvik Nilsen
missnilsen@hotmail.com

Gabriela har vært samarbeidsorganisasjonen vår på Filippinene - en flott organisasjon av flotte damer. Når vi snakka med folk på Filippinene og fortalte dem at vi var sammen med Gabriela, var responsen: "Åja, Gabriela, de militante feministene!"

Jeg fortalte dette til Susan, en av guidene våre. Hun lo godt, og fortalte at det var et rykte de faktisk var ganske stolte av (militant organisasjon på Filippinane betyr ikke militær, men heller 'knalltøff aksjonist'.) Susan fortalte at en et annet utsagn de ofte hørte var "Disse kvinnene er 'mapatan', de er fryktløse".

Anti-diktatur

Gabriela er oppkalt etter filippinske Gabriela Silang, en kjent opprørskvinne under den spanske kolonialiseringa. På samme måte som Gabriela Silang, ser kvinnene i Gabriela at man må være litt militant for å få gjort noe med et undertrykkende og

urettferdig system.

Organisasjonen ble starta i 1984 som en følge av anti-diktaturbevegelsens kamp mot diktatoren Marcos. Radikale kvinner så et behov for en egen kvinneorganisasjon, og slo seg sammen i Gabriela for å kjempe for økonomiske og politiske forandringer. I dag er Gabriela en grasrotallianse som favner mer enn 200 organisasjoner, som finnes overalt på Filippinene. Gabriela er med i en større allianse, Bayan. Bayan er en paraply for radikale bonde-, arbeider-student, kvinne-, urfolks- og religiøse organisasjoner.

I tillegg har Gabriela opprettet Gabnet, solidaritetsnettverk, i USA, Tyskland, Canada, Australia, Japan, Belgia og Nederland. Gabnet startet i 1998 en storstilt kampanje mot internasjonal sexhandel - Purple Rose Campaign. Kampanjen er nå internasjonal, og har som mål å informere om land, regjeringer og internasjonale organisasjoners ansvar for den økende kvinnehandelen.

En skog av undergrupper

Gabriela er delt opp i sektorer, etter arbeidsområde. De største sektorene er:

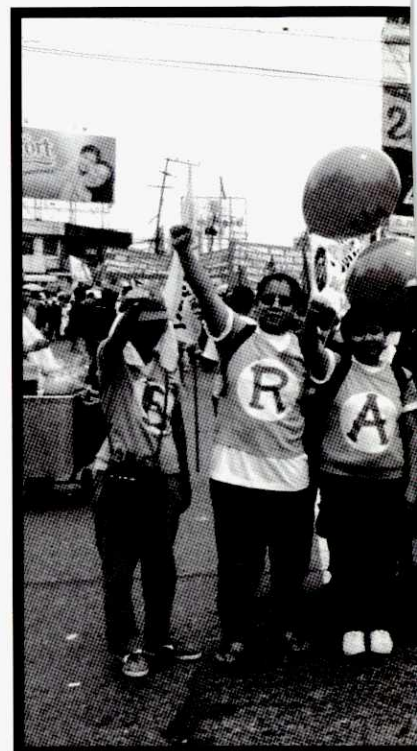
AMIHAN: jobber for bondekvinners rettigheter. Fremmer blant annet bondekvinnes rett til å eie jord og jobber for å få fram gode jordbruksreformer. Fungerer som en nasjonal paraply for mange lokale organisasjoner over hele Filippinene.

SAMAKANA (Samahan ng mayang kababaihang nagkakaisa): jobber med "the urban poor", dvs de fattige i slummen i byene. Arbeidsområdene er varierte, konsentrerer seg blant annet om fattigdom, mangelen på sosiale tjenester, hjemløshet og vold i hjemmet. SAMAKANA driver også undervisningsopplegg for kvinner. Har lokale underavdelinger over hele landet.

KMK (Kilusan ng manggagawang kababaihan): de kvinnelige arbeiderne. Jobber blant annet for fagorganisering, rettferdig lønn og trygge arbeidsforhold og mot seksuell trakassering på arbeidsplassen. Jobber mye med arbeidsforholdene i frihandelssonene, og fungerer som en samlingsorganisasjon for ulike kvinneforeninger.

INNABUYOG: en allianse av organisasjoner for urbefolkingskvinner i Cordillera i nord. De kjemper for urinnvåneres retter til eget land og mot aggressiv utbygging av områdene deres.

KHADIDJA (Moro Islamic Women of Davao United for Self Determination and Democracy): en organisasjon for muslimske kvinner i Davao i sør. Jobber med anerkjennelse av kvinners rettigheter og mot tradisjonelle, føydale syn på

Frigjorte damer. Under en markering av Erap) som krav. I bakgrunnen ser vi et mors president Ramos. Den mislyktes, og innen

kvinner.

GABRIELA YOUTH: er Gabrielas ungdomsavdeling. De jobber mest med studentpolitiske saker, som kommersialisering av undervisning, diskriminering og seksuell trakassering og mot økning av skolepengene. GABRIELA YOUTH jobber også mot "prostitution", en form av prostitusjon der studenter selger seg for å ha råd til skolepenger.

Blekkspruten Uncle Sam

Vi ba Susan komme med et eksempel på hvordan de jobbet. Hun fortalte oss om en aksjon Gabriela hadde sist 8.mars. "Vi ville vise situasjonen på Filippinene på en ny måte", sa Susan. "Så vi lagde et 'A

Aktivist. Gabriela under en demonstrasjon mot økte oljepriser i Manila september 2000. Foto: Sigrid Staurset

ne er fryktløse!

Årsmøtet for Marcos-diktaturet stilte Gabriela «Erap Resign» (gå av, president) som tema for Philippines 2000, en storstilt økonomisk reform satt i gang av tidligere president. Vi hadde reist fra Filippinene var det tatt ned. Foto: Trude Koksvik Nilsen

Woman's Fashion Passion Show' - et moteshow om kvinners situasjon på Filippinene." De fikk kjente skuespillere, fagforeningsledere og organisatorer med som modeller. Modellene viste klær om tema som seksualitet, arbeidsforhold, korrupsjon og militarisering. Postdrebrud-problemet ble vist med en bryllupskjole av filler og lenker, med et slep med et flypost-stempel. Modellen som representerte korrupsjonen, var kledd som en blekksprut. Den hadde to ansikter, president Estradas og Uncle Sams, og fra de to gikk armene ned til kjente næringslivstopper og politikere. Et antrekk var formet som en kinesisk kjole med et stort sparses framme, den skulle vise alle

pokerlagene presidenten har med en kinesisk forretningsmann, Stanley Ho. På hodet hadde hun en liten modell av et kjent kasino. Mannsjåvinismen var portrettert med et Shakespeare-inspirert antrekk, mens en skuespiller med sko malt over hele kjolen viste tidligere diktator-frue Imelda Marcos.

Basic masses integration

Gabriela jobber ellers med noe de kaller "basic masses integration". Det betyr at når man skal jobbe for folk må man jobbe sammen med dem. Derfor har Gabriela ansatt mange organisatorer på fulltid. Disse kvinnene bor og lever sammen med dem de jobber for. For eksempel vil

en organisator i AMIHAN bo ute på landet hos en familie og hjelpe dem i det daglige arbeidet, samtidig som hun jobber for å forbedre forholdene i den landsbyen. Dette innebærer at en organisator i Gabriela kanskje må flytte til slummen eller til ekstremt fattige strøk for å jobbe. For dem er dette den eneste måten man kan organisere folket på - de vil ikke komme ovenfra og ned, men være en del av folket.

Terrorister?

I tillegg til målene de ulike sektorene jobber mot har hele Gabriela en del felles mål. Gabriela er en anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk allianse. De er mot WTO, GATT, IMF og Verdensbanken, og jobber mot militarisering og eiendomsløshet. De fleste progressive organisasjonene på Filippinene står sammen om disse målene, og har det siste året gått sammen om et krav om at president Estrada må gå av. Gabriela er framtrekkende i dette kravet, og har landsert slagordet 'Estrada Resign As President' som spiller på presidenten kallenavn, Erap. På Filippinene er det ikke helt uproblematisk å stille slike krav. Ifølge loven kan alle som bidrar til å 'undergrave troen på presidenten', defineres som terrorister. Denne loven følges ikke alltid bokstavelig, men det finnes mange eksempler på at Gabriela-medlemmer har blitt forfulgt, banket opp eller nektet jobb.

- Fordi alt angår kvinner

Vi spurte et medlem hvorfor de, som er en kvinneallianse, har meninger om disse tingene.

Fakta: Gabrielas mål

- ✗ Mobilisere og organisere flest mulig kvinner til kamp for frigjøring.
- ✗ Fremme og fronte informasjon og utdanning for å skape sosiale og kulturelle forandringer.
- ✗ Fremme og skape prosjekter som bedrer kvinners kår.
- ✗ Organisere og handle mot urettferdige, undertrykkende og diskriminerende strukturer som hindrer full frigjøring av filippinske kvinner.
- ✗ Bygge nettverk mellom lokale og internasjonale kvinneorganisasjoner for å skape forståelse og solidaritet for felles kampsaker.

Hun svarte: "fordi alle disse tingene angår kvinner. Den filippinske kvinnen vil aldri bli fri i et kapitalistisk, imperialistisk, militarisert og globalisert samfunn. For å oppnå kvinnefrigjøring må vi bryte ned disse maktstrukturene!"

Amsterdam

Liberal

Amsterdamernes "liberale" holdning til livet er et velkjent fenomen for i Norge, men hva består egentlig denne liberale holdningen av? Rebell dro til Amsterdam for å finne det ut.

av Tor-André Bergli
tostigum@online.no

Det føles nok merkelig for en nordmann å kjøre inn i Amsterdam for første gang. Byens syklisters totale mangel på respekt for alt som lukter av trafikkregler, og det generelt nokså kaotiske og forvirrende trafikkbildet er sannsynligvis mer enn nok til å bringe en ut av fatning.

Trikker i alle farger (Amsterdams trikkevesen har erklært sine fartøyer for fritt vilt for alle taggere) raser forbi, og står man i veien for en av dem... Ja, da kan man trygt si at man har et aldri så lite problem. Det er også en by hvor det er fryktelig lett å rote seg bort, og ankommer man f.eks med tog trenger man ikke akkurat å være noen gammel gris for å havne midt i det beryktede Red Light District. Horestrøket ligger midt i sentrum, rett bak byens største kirke, men det er ikke bare i disse gatene at den omfattende prostitusjonsvirksomheten i Amsterdam foregår.

Sex-O-Rama

Når jeg en onsdag formiddag vandrer litt rundt i de mer respektable gatene i Amsterdam sentrum kommer jeg over mange sjapper som "Sex-O-Rama" eller "Woman-friendly Sexshop". I sistnevnte butikk har man i utstillingsvinduet en tegning av en noe tykkfallen Elvis-klon med mørke solbriller

i seng med seks-sju urovekkende magre kvinner med overdimensjonerte brystparti. Dette er det liberale Amsterdam.

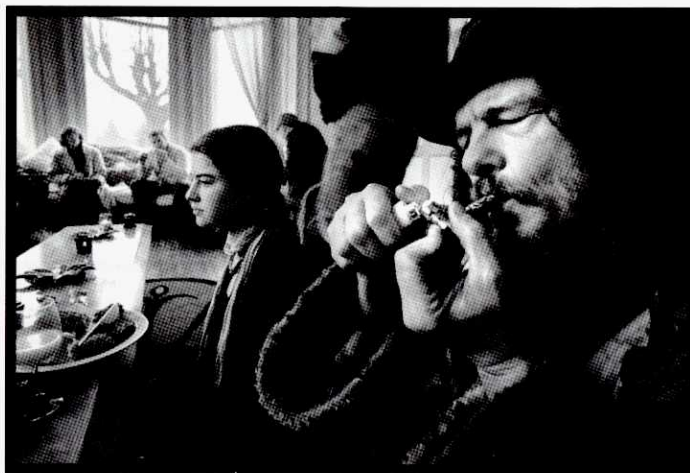
Kvinnefiendtlig holdning

– Likestillingen ligger sånn omtrent 30 år bak under det nivået den er på i Norge, opplyser Pia, som flyttet fra Trondheim til Amsterdam for fire år siden. – Hele samfunnet er gjennomsyret av en kvinnefiendtlig holdning. Jeg legger merke til det både i jobben jeg har som barnelege på sykehuset, og ellers.

Det er ikke vanskelig å tro henne. Reklameplakater for diverse vaskemidler prydes fortsatt av kvinner med forkle og skaut, som skryter av at husarbeidet har blitt så mye enklere etter at det og det produktet kom på markedet.

– På enkelte bokhandler han man valgt å dele inn bøkene i herre- og kvinnelitteratur, noe som jeg tviler på at har blitt gjort i Norge på svært lenge. Ihvertfall håper jeg ikke det. Jeg tror man skal være ganske sløv for ikke å se sammenhengen mellom statsfinansert horehus og mangel på likestilling. I et samfunn hvor staten ikke bare aksepterer, men også DRIVER hallikvirksomheten, sier Pia.

– En hel del høyreliberale lovpriser denne driften, og sier at det er flott at noen endelig har "akseptert den menneskelige natur" og legalisert noe som

man aldri kunne fått bukt med uansett. Det er mulig at de har noe rett i at prostitusjon vanskelig lar seg stoppe, men jeg mener likevel at det er viktig å ta standpunkt mot salg av sex, som er en del av den undertrykkinga som kvinner er offer for. Dette har man ikke gjort i Nederland. Her har man stilt seg på horekundes side, og forsvarer sin innstilling med hyklerske argumenter om at det ikke er noen vits i å gjøre noe med det, og at de prostituerte i det minste vil være tryggere om det de driver med er under kontroll av det offentlige, sier hun.

Europas pornohovedstad

– Dette siste argumentet høres jo vel og bra ut, men det kan neppe være noen tilfeldighet at kvinners rettigheter i Nederland ligger betraktelig tilbake for de i nabolandene Tyskland og Belgia. Det er ikke tilfeldig at Amsterdam er Europas pornohovedstad nummer en. Og horestrøket i Amsterdam ER heller ikke mer sikkert og tilpasset de prostituerte behov enn i andre europeiske byer.

Pia sier at tilbudet staten har å gi de stakkars jentene er så skremmende mangelfullt, at horene i Amsterdam føler akkurat like stort behov for å betale for "beskyttelse" som sine kolleger under himmelstrøk hvor det offentlige er mindre vennlig innstilt til det de er ofre for.

– Hallikene hersker også i Amsterdam, og ofte er det de samme menneskene som deltar i omsetningen av harde narkotiske stoffer på gata i byen. Og her, som alle andre steder, er taktikken med å få de prostituerte avhengig av disse stoffene hyppig brukt.

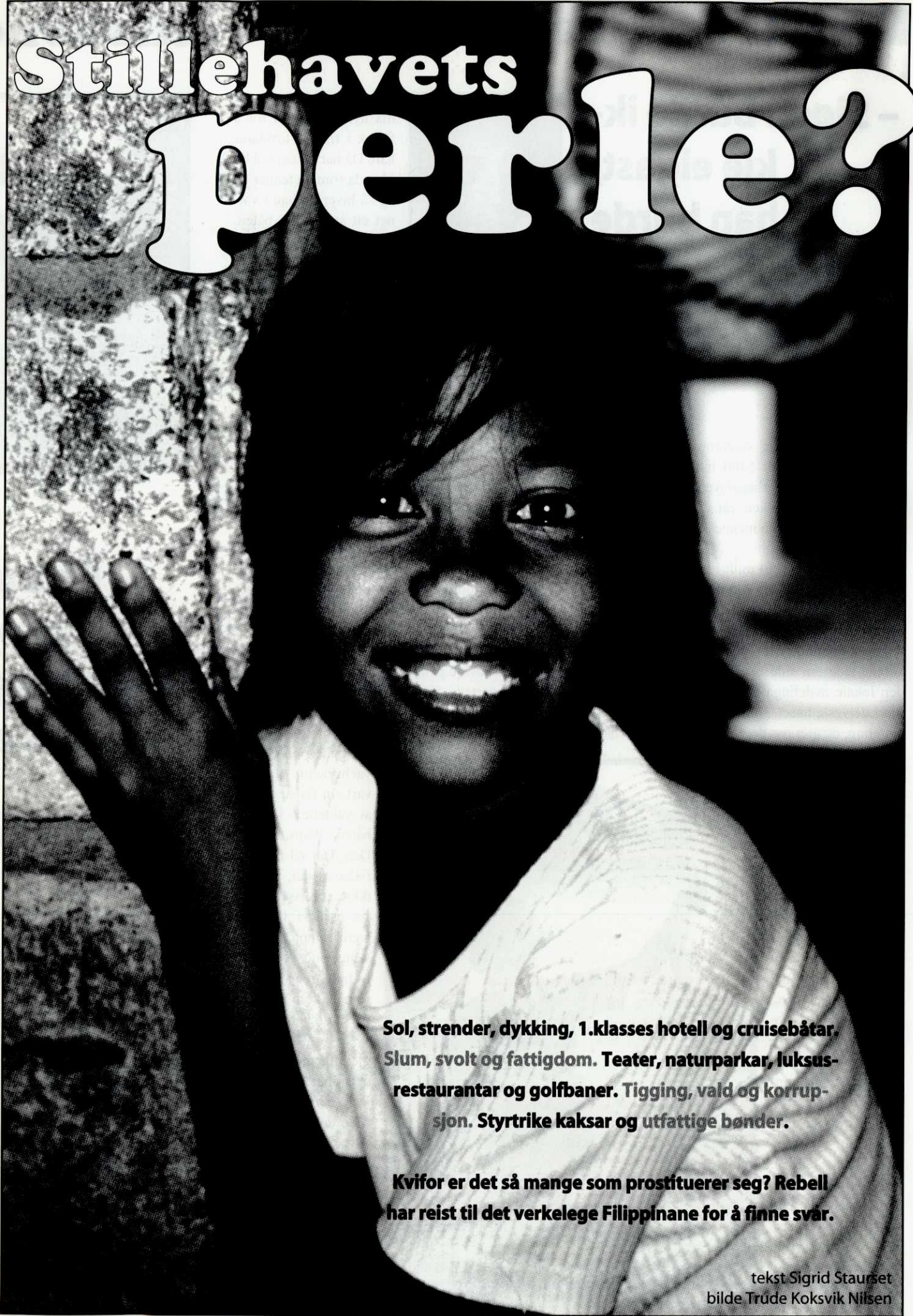
Grusomt og umenneskelig

– I motsetning til de høyreliberale vil jeg si at salg av sex er like grusomt og umenneskelig uansett om staten anerkjenner det eller ikke. Men nå er det jo tross alt de svakeste i samfunnet som får lide av dette, og man vet jo at det ikke er disses problemer som står høyest på dagsorden hos maktmennesker rundt om i verden, avslutter Pia.

Etter knapt tre timers vandring i Amsterdam sentrum kan jeg ikke annet enn å si meg enig, og det uten å ha oppsøkt stedet der den verste møkka er å finne.

Jeg er sliten, trøtt og forbanna når jeg tar trikken ut ifra sentrum. På setene foran meg sitter en familie med to små jenter, og jeg tenker på at det hadde vært fint om de kunne få oppleve et samfunn hvor de slipper å bli diskriminert bare fordi de har feil kjønn, og hvor deres med søstre ikke lenger blir solgt som sexslaver til Makta og Pengene. Det må være mulig. Noe anna hadde vært for ille.

Stillehavets perle?

**Sol, strender, dykking, 1.klasses hotell og cruisebåtar.
Slum, svolt og fattigdom. Teater, naturparker, luksus-
restaurantar og golfbaner. Tigging, vald og korrup-
sjon. Styrtrike kaksar og utfattige bønder.**

**Kvifor er det så mange som prostituerer seg? Rebell
har reist til det verkelege Filipplinane for å finne svar.**

tekst Sigrid Staurset
bilde Trude Koksvik Nilsen

Fiskaren Deo

– Sjøen burde ikkje eigast, han burde kontrollerast av fiskarane og folket.

Barangay Labac ligg omtrent to timar utanfor Manila, og har rundt 5400 innbyggjarar. Det er sjeldan besøk i fiskarlandsbyen, og borna følgjer etter oss overalt. Tolken vår, Ju, forklarar at dei svært sjeldan ser kvite menneske, og at dei tykkjer vi er store og bleike.

Vi møter Deo (25) midt i den verste middagsheita. Han er fiskar, og fortel oss at han er organisert i Samabaka Samahangmga Mangingisda Kabalikhat ng Kababaihan. - Hæ? Seier vi. Ju smiler, og forklarar at det tyder 'organisasjonen til fiskarane side om side med kvinnene', og at det er den lokale avdelinga av AMIHAN. Deo bed oss inn i de vesle huset, som består av to små rom og ein gong, og gjer oss dei to plaststolane han har.

- Livet her er hardt, seier han. Du er ute i båten i 14 timar, og enno tener du ikkje meir enn 250 piso [=50 kroner] på ein god dag. Det vert mindre fisk for kvart år. Eit japansk selskap har byrja å sende svære trålarar hit, og dei kan gå lenger ut og ta meir fisk enn våre båtar. Vi får berre fanga småfisk.

Deo kjem opphaveleg frå ein nabolandsby, men flytta hit av di kona hans var herifrå. Han byrja å jobbe som fiskar då han var fjorten, men seier han heller ville hatt eit anna yrke om han kunne, av di løna er så dårleg, og

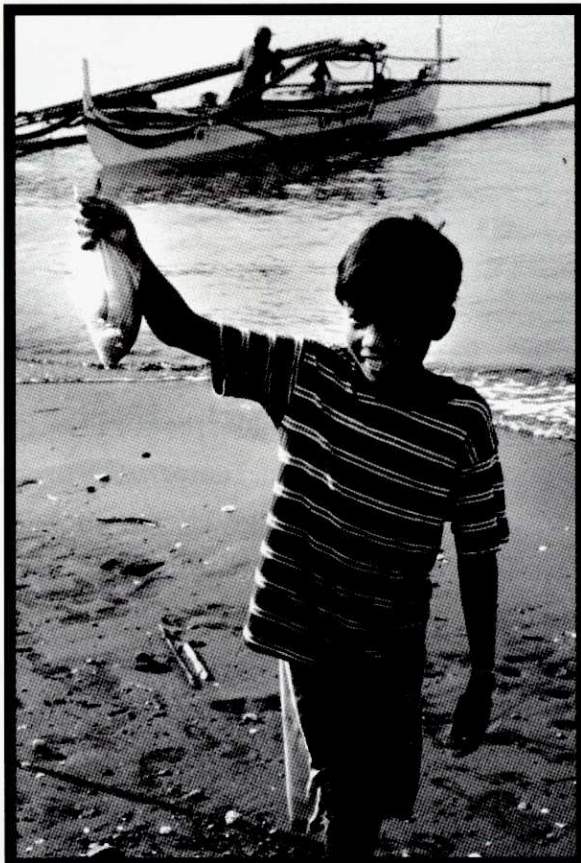

eller vorte drepne av dette fisket. Ju forklarar: Fiskarane veit at det er gale å nytte dynamitt – det øydelegg sjøbotnen, så fisken ikkje kan leve der lenger – men dei har ikkje noko val. Dei avheng av fisket for å overleve

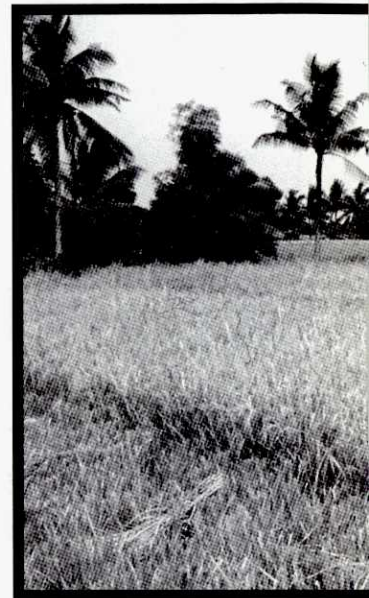
I rommet innanfor ligg den eine sonen til Deo og søv. Han ser ut til å vere rundt tre, men Deo fortel oss at han er seks år gamal. - Han har eit hjarte-problem, han er ein 'blue baby'. Vi har eit legesenter her, men dei gjer berre rådgjeving, ikkje behandling. Viss vi vil ha medisiner, må vi reise inn til Cavite, og medisinen er dyr. Eg har ein son til, han er sju, ser de, han sit der oppe i vindaug og ser på dykk! Vi ser opp og får auge på ein liten, smilende gut i knallraude bukser. Han gliser når Trude tek bilete av han. - AMIHAN jobbar med å få sett opp eit landsbyapotek, bryt Ju, guiden vår inn. Vi har samla inn mykje pengar, men framleis manglar vi over halvparten - 5000 piso (rundt 1000 kroner).

Ikkje langt frå barangayen (landsbyen) ligg Hotel Puerto Azul, eit luksuriøst turisthotell med golfbaner og eiga yacht-hamn. I mars vart ein fiskar drepent av vaktene. - Eg var i båten hans, fortel Deo. Dei vil ikkje ha fiskarar der, dei vil ikkje at turistane skal sjå oss. Vi kom for nære innpå, så dei skaut etter oss. Dei fortalte meg at dersom eg kom att, skulle dei drepe meg og.

- Regjeringa gjer ingenting med situasjonen her, seier Deo. Dei fortel oss: Med den krisa landet vårt er i no, får de berre halde ut. Dei let selskapa ture fram som dei vil. Sjøen burde ikkje eigast av nokre få, men kontrollerast av fiskarane og folket.

Risbond

– Eg trur ikkje på politikarane lenger

Arbeidar

15% av befolkninga på Filippinane reknast som arbeidrar. Industrien som tilsett dei er kontrollert av utanlandske investorar deira innanlandske samarbeidspartnarar.

Vi snakka med Nanette M. Tampico, som har jobba som fulltidsorganisator for KMK i 9 år. Ho meiner at ein ikkje kan sjå tilhøva for arbeidrarane på Filippinane skild frå situasjonen på Filippinane og tilhøva for arbeidrarane i resten av verda.

- Forholdet mellom arbeidrar og arbeidsgjevar på Filippinane er bygd opp etter same mønster som det halvkoloniale, halvføydale land-

en Ligaya

Innbyggjarane i Malainen Baqo er risbønder, men dei eig ikkje jorda sjølve. Godseigarane eig både landet dei dyrkar og tomtene dei byggjer husa sine på.

Vi møter risbonden Ligaya Legaspi (51) i huset hennar. I rommet innanfor sit rundt tolv barn og ser stivaugde på TV.

– Vi har ingen fast jobb, fortel ho. Godsherrane tek kontakt med oss kvar gong ei rismark skal plantast eller haustast. Så får dei som krev minst betaling jobben. Risdyrking er hardt arbeid, fortel ho. – Varmen er svært sterk, og risen er tung. Ligaya har ti

born, den eldste er 30 og har flytta heimefrå for lengst, men ho viser oss stolt minstemann på seks. – Eg voner han skal få fullført skulen før han må byrje å arbeide, seier ho. Dei fleste byrjar i ni-årsalderen. Det er dyrt å få born – det kostar 10 000 piso (2000 kroner) på sjukehuset, og dobbelt så mykje viss du må ha keisarsnitt. Vi går heller til jordmora, ho tek berre 1200 piso (240 kr).

– Eg organiserte meg av di Amihan hjelpte oss til å tene pengar, fortel ho. – No er eg sekretær i lokalavdelinga deira, Anakpawis. Det tyder 'dei strevande masser', og det er det vi er. Vi har 36 medlemmar no, smiler ho med den eine tanna ho har att. – Vi samlar inn pengar, freistar å få folk til å organisere seg slik at alle får nokre oppdrag hos godsherrane og arrangerer studiemøte. Politisk medvit er viktig!

Vi spør Ligaya kva som er det største problemet for bøndene. – Fattigdommen, svarar ho kjapt. – Vi har ikkje nok mat. Den eine tolken vår, Ju, fortel oss seinare at utanfor rissesongen er det vanleg at fleire av kvinnene må prostituere seg for å skaffe mat til familien. – Det er tabu å snakke om det, men alle veit at det skjer, seier ho. Mange av kvinnene reiser til utlandet nokre år for å jobbe som hushjelp. Ei av kvinnene måtte reise heim etter å ha vorte valdteken av husverten sin nærast dagleg i eit år.

Borgarmeistaren i Malainen, ein tidlegare general, planlegg å byggje ei stor søppel-

fylling i den næraste byen, Cavite. – Vi hadde ei her før, ho vart stengd av di ho ikkje var godt nok sikra. Folk vart sjuke, fekk kreft og hudsjukdommar – så protesterte dei så mykje at dei måtte stenge ho, seier Ligaya. – Selskapet som vil byggje fyllinga, får landbruksdepartementet til å erklære at dette området ikkje er fruktbart nok. Dei vil ha det til at det ikkje er lønsamt å drive risdyrking her, slik at dei kan nytte området til andre ting – oss vil dei ha vekk. Vi er ikkje lønsame.

– Eg trur ikkje på politikarane lengre, seier Ligaya. – Vala tyder ingen ting, og regjeringa gjer ikkje noko for oss. Dei fleste her stemmer ikkje. Bøndene burde kjempe for retten til å dyrke jorda! Og Erap (presidenten) burde hivast, smiler ho.

Rett før vi skal reise, kjem Ligaya bort til meg. – Kor gammal trur du eg er? spør ho. – Eg er 51 år. Kor gammal er mor di? Eg fortel ho at ho er like gamal. – Ho ser sikkert mykje yngre ut enn meg, seier Ligaya trist. – Eg ser ut og kjenner meg som om eg er sytti. Eg skulle ynskje eg kunne sjå ut som mor di.

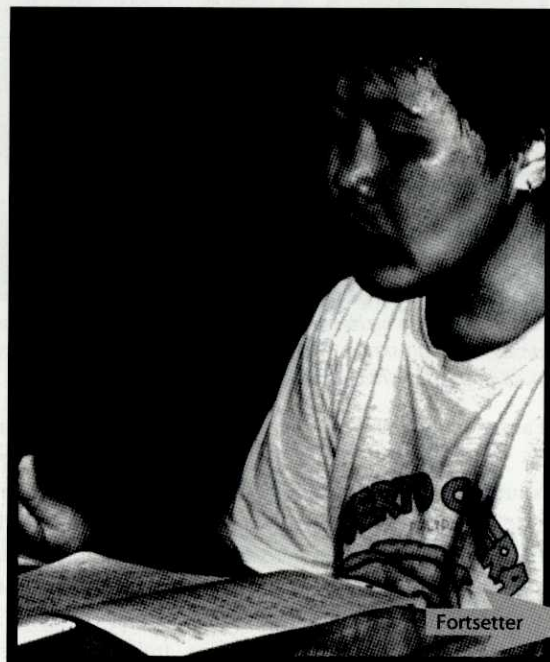

en Nanette

bruket, seier ho. – Mest all industrien på Filippinane er delindustri, samlebandsindustri. Vi lagar t.d. datachips som kan nyttast i ein PC, ein mixmastar, ein Armalite, kva som helst. Vi lagar chipsa her, så vert dei sendt til Thailand, der dei vert påmontert ein del til, så til Singapore der dei vert monterte i apparatet, så til Texas, der deksalet setjast på, og så seljast dei i Europa. Eller dei kjem attende hit, og vi kjøper dei til skyhøge prisar. Produksjonen skal til ei kvar tid rasjonaliserast og flyttast dit han er billegast. Alltid må kostnadene kuttast, og slike kutt går alltid ut over arbeidarane. Filippinske styresmakter reklamerer med at løna ikkje kjem til å stige på fleire år!

Nanette er ei triveleg, humørfylt dame, ganske ulik dei fleste av dei framstående fagrørsle-leiarane i Noreg.

– Ingen med same etternamn som meg får jobb i Manila. Heile familien min er svartelista på grunn av meg

Fortsetter

fra forrige side

I motsetnad til dei legg ho heller ikkje fingrane i mellom når ho snakkar om styresmaktene: – President Estrada har starta ein full krig mot fagrørsla. Slagordet deira er 'Ingen fagorganisering - ingen streik!' Dei fortel arbeidarane at å streike er ulovleg, og set inn politiet mot dei streikande.

Nanette fortel oss at dei tre største kamptema for fagrørsla er jobb, løn, og rettar til organisering. Minsteløna i Manila er 223, 50 piso dagen (om lag 45 kr), medan ein gjennomsnittleg familie treng 500 piso dagen for å greie seg. I tillegg er løna mindre på landet. – Denne regionaliseringa av løna er eit av dei største problema våre, seier Nanette. – Ein time utanfor Manila ligg løna på 200 piso dagen, og lenger ute er ho enno lågare. Trur dei at magane til folk er

ulike i byane og provinsane?

Ho fortset: – Vi jobbar og med eigne kvinnetema. Det er alltid kvinnene som råkast hardest. Seksuell trakassering, diskriminering ved tilsetjingar og forfremmingar, kvotesystem og helseproblem på grunn av arbeidstilhøva er dei vanlegaste. I kjøpesentra i Manila er det vanleg at vaktene kroppsviterer deg og sjekkar fargen på undertøyet ditt før og etter jobb - så dei kan vere sikre på at du ikkje har stole noko. Eg har fleire gonger vore med på at politiet klår på kvinnene som står framst under streikar. Det er vanskeleg for oss, for vi er vokse opp med eit katolsk kvinneideal - vi skal vere lydige, stille og uskuldelege.

Fakta: Filippinske org

X AMIHAN (Ligaya og Deo)

Tyder 'Monsunvind', og er ein nasjonal samanslutning av (kvinnelege) bønder og fiskarar. AMIHAN er tilslutta Gabriela. Dei jobbar mellom anna med jordreform - omfordeling av jord frå godseigarar til bøndene. Organisasjonen vart danna i 1986.

X SAMAKANA (Gretchen)

Samahan ng malayang kababaihang nagkakaisa - Sameinte og frie kvinners foreining - er ei nasjonal samanslutning av kvinner frå fattige bydelar på Filippinane. Dei jobbar mot mellom anna med fattigdom, husvære, arbeidsløyse og inflasjon.

Slumbuaren Gretchen

Sidan Gretchen og dei andre på Cultural Center of the Philippines ikkje kan skrive, har dei laga teikningar som viser korleis politiet freistar drive dei vekk.

Fattigdommen på Filippinane breier om seg. 85 % av folket lev under fattigdomsgrensa. Slummen i Manila veks for kvart år, side om side med at luksuskлубbane og limousinane til dei rikaste dekorerer gatene i forretningsstrøket.

– Kvar gong det er eit internasjonalt arrangement eller ei viktig premiere, freistar

– Eg ber ikkje om medynk

dei å jage oss vekk. Dei vil ikkje at gjestane skal sjå oss, seier Gretchen. Ho er leiar for ei gruppe seljarar og sykkel-drosje-operatorar som bur ved Philippine Cultural Centre. I dette området ligg det internasjonale konferansesenteret, nasjonalteateret, Senatet og dei mest luksuriøse hotella. Gretchen og dei andre har små bodar og kioskar der dei sel frukt, grilla kjøt, kokosnøtter og suvenirar. Sykkeldrosjane fraktar turistar og andre besøkande rundt i parkanlegget ved sjøen.

– Viss vi ikkje flyttar oss frivillig, kjem politiet og

bankar oss og tenner på husa våre.

Squatters – nybyggjarar – kallast dei. Regjeringas augesår. Dei er dei som står lågast, dei som ikkje har nokon rettar, som er priggitt styresmaktene sine luner. I 1997 fantast det 15 millionar squatters i landet. Ikkje alle bur i slummen eller er ekstremt fattige, men alle har vorte tvungne til å flyt-

te frå heimane sine og inn til dei store byane. Fattigdommen fører til store problem med narkotika, alkohol, gambling, prostitusjon og vald. Filippinane har særskild få velferdsgoder - inga trygd, ingen sosialstønad, ingen offentlege sjukehus – viss du ikkje har pengar har du ikkje anna sosial tryggleik enn den du får frå familie og venner. Folk vi har snakka med frå SAMAKANA, Gabriela sin organisasjon for fattige i byane, har fortald oss at der det før fanst gateborn, fint det no gatefamiliar - familiar som aldri har hatt nokon fast bustad. Dei lev heile livet på gata, i ei lita kjerre som dei dreg med seg kvar gong politiet kjem for å jage dei.

– I 1996 hadde Apec (Asia Pacific Economic Cooperation) eit møte her, og då kom politiet med køller og skjold og ville jage oss vekk, fortel Gretchen. – Når vi nekta, kom dei attende med tåregass og gummikuler. Etter at dei hadde jaga oss, brende dei husa våre.

Sidan dei fleste bebuarane ikkje kan skrive, har dei laga teikningar som viser korleis politiet gjekk fram mot dei. Dei viser dei fram, og peikar og forklarar kor politisperringane sto og korleis dei storma fram. Dei nye husa deira er bygde på mest akkurat same staden.

Området Gretchen bur i, har historie. Under Marcos-diktaturet, då kona hans – Imelda – var guvernør i Manila, freista ho å byggje eit nytt filmsenter nokre hundre meter unna. Philippine Film Centre, som det skulle heite, skulle verte ein samlingsstad for både vestleg og asiatisk film. Byggjinga av huset gjekk seint, og for å få det ferdig til opninga, måtte tryggleiken på byggjefeltet

nisasjonar

Andre viktige arbeidsområde er fleire velferdsgode og kamp mot mishandling av kvinner i heimen. SAMAKANA er tilslutta Gabriela.

X KMK (Nanette)

Kilusann Manggagawang Kababaihan - Dei kvinnelege arbeidarane si rørsle - er ein nasjonal organisasjon for kvinneleg arbeidarar. KMK er tilslutta Gabriela, og kjempar for rettferdig løn, jobbtryggleik og mot kontraktbasert arbeid. Dei hand-samar og særneigne kvinnetema, som diskriminering og seksuell trakassering på arbeidsplassen. KMK samarbeider nært med KMU, den sosialistiske fagrørsla.

vike. Fire arbeidarar døde. Då Imelda fekk høyre om dette, fekk ho dei andre arbeidarane til å støype lika inn i muren, for å unngå oppstuss og få senteret ferdig til opninga. Huset står tomt no – folk seier det spøkjer der.

Imelda Marcos kjem truleg til å stille som ordførarkandidat i Manila. Ho hevdar at ho har mykje erfaring frå si tid som guvernør som byen treng.

Etter Apec-møtet i 1996 byrja seljarane og sjåførane å organisere seg. Endeleg byrja bystyret å sjå på dei som part i saka. Med hjelp frå SAMAKAMA, Gabriela sin organisasjon for fattige i byane, byrja dei å forhandle om retten til å bu der. – No er stoda usikker at, seier Gretchen. – Vi hadde kome eit stykke i forhandlingane, men no har snart Miss Saigon premiere på Philippine Cultural Centre, så no kom dei med eit ultimatum til oss: anten må vi betale 3-4000 piso (om lag 600-800 kr) månaden for å bu her, eller så må vi vekk. Vi veit ikkje kva vi skal gjere. Vi har eigentleg ikkje nok pengar, men vi er slitne. Eg har kjempa lenge. No byrjar eg lure på om det nyttar. Det verste er å verte sparka ut av heimen sin.

– Eg ber ikkje om medynk, avsluttar Gretchen. – Eg tiggjar ikkje. Eg vil berre ha retten til å leve av yrket mitt. Eg vil ha retten til å bu i heimen min.

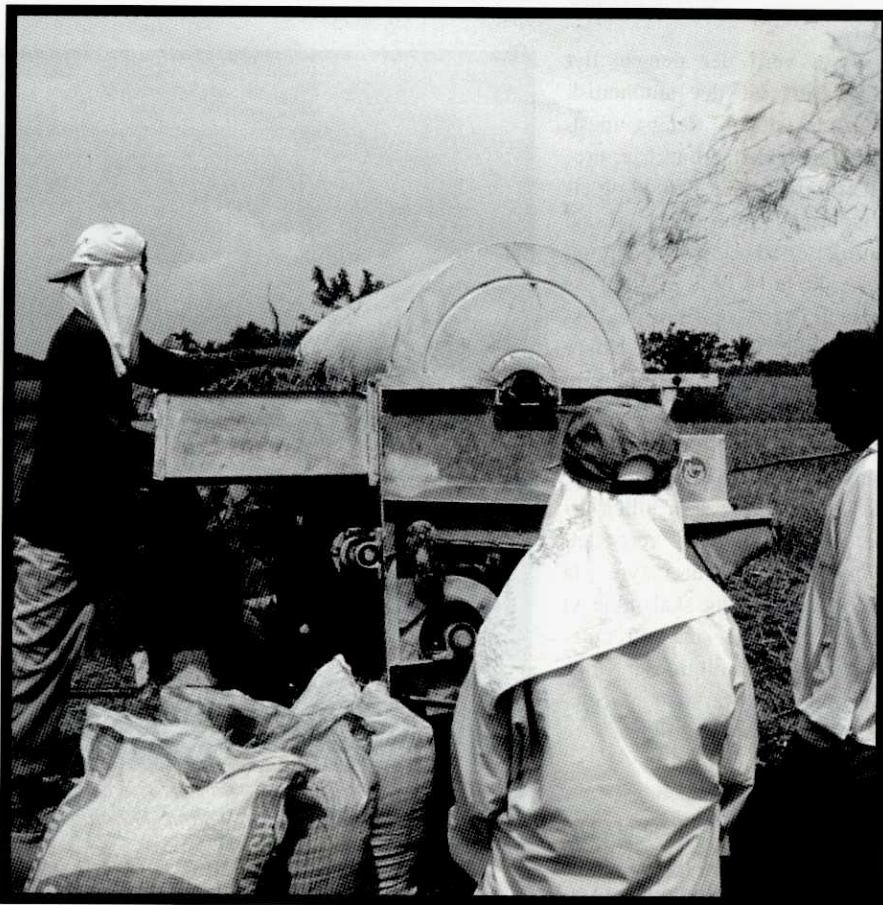
På veg attende til hotellet vårt, fortel den eine tolken oss at besøket vårt har hjulpet. Gretchen hadde fortald ho at kanskje var klar for å kjempe att. – Eg vonar det, tenkjer eg. – Eg vonar verkeleg det.

Med WTO mot sjølvforsyning

Ris er basisføda på Filippinane, og inngår i alle dei tre måltida for dagen. Filippinane er eit landbruksland, og har difor tradisjonelt produsert nok ris til eige forbruk, og i tillegg eksportert ein god del. Sjølvforsyninga har vore viktig for å sikre bøndene mat.

1. januar 1995 vart Filippinane medlem av WTO (Verdas handelsorganisasjon). WTO påla landet å opne grensene

for importert ris frå storprodusentar som Argentina og USA. Denne risen var ofte av dårlegare kvalitet enn den risen bøndene produserte sjølve. Den importerte risen var subsidiert frå staten, og kunne difor seljast mykje billigare enn den lokale risen, sidan det filippinske landbruket ikkje får statsstønad. No er Filippinane avhengig av å importere ris.

Rishausting. Ris er basismatvaren på Filippinane.

Foto: Trude Koksvik Nilsen

Whitening Cream

Filippinane er sterkt påverka av amerikansk kultur. Dei mest ettertrakta restaurantene er McDonalds, Burger King, Wendy's, Dunkin' Donuts, Pizza Hut og alle dei andre store kjedene. Filippinane har til og med ein eigen fastfood- kjede, Jollibee, som er ei McDonalds-etterlikning.

Radiostasjonane spelar Celine Dion, Backstreet Boys, Westlife, Beatles og M2M. Alle stjernene på TV og film ser vestlege ut - store auge, rett nase og så kvit hud som mogleg. Marknaden for kvitingskrem har vorten stor, sjølv kjende merke som L'Oral og Christian Dior sel 'whitening cream'.

Fri handel = f

Globalisering. Internett. Mobiltelefon. Epost. Internasjonalt.

Trådløst. Positivitet. Framtidsoptimisme. Visjonar. Digitalt. Ei verd utanfor vår vesle tue. Frihandel. Fri flyt, fri handel, fri verd?

av Sigrid Staurset
sigrid@sosialisme.no

Iei verd der pengar flyt fritt, vil dei automatisk dra dit di trengst mest. Lage eit lykkeland av frie, uregulerte menneske. Tilbod og etterspurnad. Bedriftene vil sjå kor det er rom i marknaden, og reise dit for å fylle det. La oss reise ut i verda og finne dei beste og billegaste stadene. Nokre stader eignar seg for å produsere bananar – la dei produsere bananar! Nokre stader er ikkje lønnsame – flytt frå dei! Nokre menneske eignar seg som billeg arbeidskraft – la dei vere det! Nokre eignar seg for å styre – la dei styre! Styling skal ikkje vi leggje oss opp i – ingen reguleringar, ingen tollgrenser, inga subsidiering. Marknaden regjerer best. La pengane flyte!

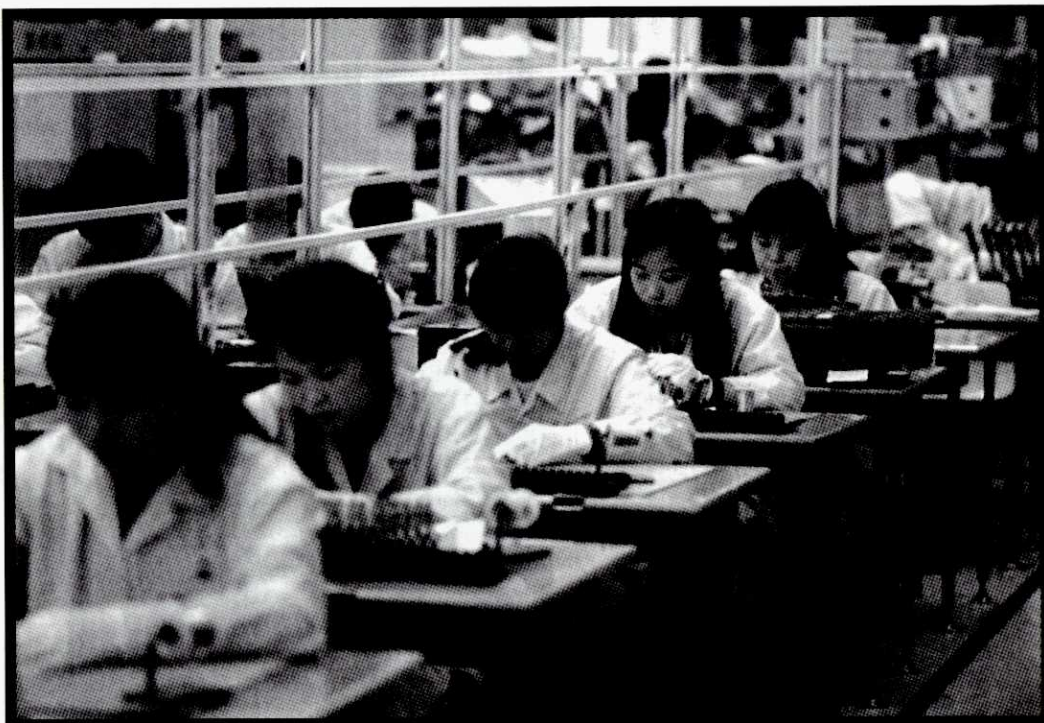
Fristadene

Det finst slike lykkeland. Dei kallast frihandelssoner, område sett av spesielt til produksjon etter selskapet sine reglar. Her gjeld ikkje regulerande lovar om minsteløn, arbeidstids- eller arbeidsforhold. Her finst ingen reglar om kjønnskvotering, her treng ikkje arbeidsgjevarer tilsette kommunistar eller kvinner som ser ut som dei kan verte gravide. Her kan han plukke sjølv. Han er fri for streikerett. Ingen kjem og plagar han viss han seier opp nokon utan grunn. Her står marknaden fritt, pengane flyt hit og dit etter kvar det er lønsamt.

Inn i lykkelanda

På Filippinane finst det 45 frihandelssoner. Dei produserer mat, klede og elektronikk.

Vi snakka med Nanette K. Tampico, som i ni år har arbeidd

Fabrikk-lykkeland. Globalisering. Internett. Mobiltelefon. Epost. Internasjonalt. Trådløst. Positivitet. Visjonar. Framtidsoptimisme. Digitalt. Frihandel = frihet?

Foto: Klassekampen

for KMK (del av Gabriela, jobbar med arbeiderkvinner) som organisator. Ho fortel at lykkelanda ofte fortønar seg som noko heilt anna for dei som arbeider der. – Arbeidstilhøva på Filippinane er generelt dårlege samanlikna med vestlege land, men dei er mykje verre i frihandelssonene, seier ho. Nanette fortel om ein fabrikk ho kjenner til, der dei produserer skinnjakker. – Skinna tolte ikkje varmen, så bedrifta måtte innstallere aircondition på lageret. Arbeidarane sit framleis i 30 grader – utan aircondition. Dei behandlar varene betre enn dei som lagar dei!

I mange fabrikkar er det forbode å gå på do anna enn i pausene. Dersom du går på do fire gonger på ein dag, kan du verte

suspendert. Dette har vore eit stort problem for gravide kvinner, og har ført til at mange har fått urinvegsinfeksjon.

Frihandelen rammar ofte kvinnene hardest; 73% av alle som jobbar i frihandelssonene på Filippinane er kvinner. Kvinner er billegare arbeidskraft – kvinneløna er tradisjonelt berre eit tilskot til ei mannløn, og ikkje ei sjølvstendig løn. Kvinner er og meir lydige og uthaldande. – Fa-brikkane vil gjerne ha unge bondedøtre, fortel Nanette. – Dei er ofte meir underdanige og kjenner sjeldan retane sine som arbeidarar.

Jomfrutestar

Dei same globaliseringsvindane som sveipar Noreg, råkar Filippinane med orkan styrke.

Privatisering, kutt i velferdstilboda og i offentleg sektor, mindre og mindre demokratisk kontroll – tendensane er den same som i Noreg, berre hardare. Det er ikkje lett å få arbeid. – Du bør vere mellom 18-25 år, einsleg, vere smilande og sjarmerande, ikkje ha kviser, vere 1,65 m høg, snakke bra engelsk og ha fullført vidaregåande. Sjefane vil berre ha dei penaste jentene – mange av dei skaffar seg ein kjærast på kvart skift. Fleire stader krev dei at du tek jomfruel- eller graviditetstestar. Dei vil ikkje ha folk dei trur kan verte gravide. Av di jentene treng jobben, godtek dei mykje meir. Dei mannlege sjefane utnyttar dette grovt.

Mange stader jobbar arbeidarane etter eit kvotesystem.

fri verd?

Dersom dei ikkje oppfyller kvoten si ein dag, kan dei verte straffa – suspenderte, eller trukke i løn. Kvotene er ofte sett så høgt at det er særst vanskeleg å fylle dei.

Fagorganisering

Organiseringa i frihandelssone- ne er vanskeleg. – Kapi-talista- ne tenkjer slik: inga fagrørslø, ingen streik, byrjar Nanette. – Dess mindre vi må betale i løn og for å betre arbeidstilhøva, dess billegare kan vi selje vare- ne. Og dess fleire varer vi sel, dess meir tener vi. Arbeidarane sitt framste våpen for å få betre løn, er fagforeiningane. Ergo: vi forbyr fagorganisering.

Fagorganisering er ikkje ulovleg på Filippinane, men i

frihandelssonene står eigarane friare. Dei freistar å kriminalisere foreiningane. – Dei fortel deg at streik er ulovleg, får deg og foreldra dine til å skrive under på at du ikkje vil fagorganisere seg. Under streikar tilkallar dei politiet og får dei til å banke deg. Dei seier at alle i fagrørsla er kommunistar.

Medan vi var i Manila, vart ein fagforeningsleiar i ei hamnebedrift drepent av tryggleik- svakter medan han sto streike- vakt. Dei fortalde at dei trudde han var ein innbrotstjuv. Dei vart arresterte, men slapp ut kort tid etter.

Kjempar for faglege rettar

Eit kjenneteikn ved 'frihandels- fabrikkane' er at dei treng ufag-

Fakta frå Ordboka

Frihandel Frihandel ~handel handel utan restriksjonar; særli: samhandel, varebyte utan vernetoll el. statlege re- striksjonar

Globalisere ~ise're gjøre global oljeselskapene globaliser- rer virksomheten.

Imperialisme ~is'me (frå fr; av imperial) politikk som går ut på at statar freistar å utvide herredømet sitt til andre lan- dområde særleg ved å skaffe seg koloniar og utnytte resur- sane der; òg: aggressiv maktpolitikk

arbeidarane att utan jobb, og kanskje svartelista.

– Patriarkatet og kvinneun- dertykkinga er ein del av føyda- lismen, avsluttar Nanette. – Mannlege og kvinnelege arbei- darar må kjempe saman for ret- tane sine. Dette er ein kamp om klasser, ikkje om kjønn. Vi kjempar mot patriarkatet, men den verkelege fienden er Filippinane sine tre hovudpro- blem; imperialismen, føydalis- men og den byråkratiske kapita-

Korrupsjon

«Here on the Philippines, we live by the golden rule; he that has the gold makes the rules.»

Filippinane har folkevalde. Presidenten, senatet og lokale styresmenn vert valde, og alle over 18 år har stemmerett. Likevel kan landet knapt kallast eit demokrati. Under sist val gjekk alle bankane tomme for småsetlar, alle var nytta av dei ulike presidentkandidantane for å kjøpe stemmer frå dei fattige.

Joseph 'Erap' Estrada

Estrada vart valt som president i 1998, med slagord som 'Erap for dei fattige' og 'Knus korrup- sjonen!'. No er han stilt for riks- rett, anklaga for korrupsjon i millionklassen. Estrada er tidle- gare skodespelar, og har fleire gonger uttalt at 'dette er hans siste film'. Om søksmålet seier han at 'i alle filmar er det ei stund der alle er i mot helten'.

Humor er eit velkjent våpen mot undertrykking. Estrada er berømt for både alkoholforbruk- et, den dårlege engelsken og elskerinnene sine, og har vorte eit fav- oritttema for vitsar. Her er nokre av dei:

◆ Dei tre siste pre- sidentane på Filippinane skulle forklare eit spel kvifor dei hadde vore gode presiden- tar. Først ute er Corazón Aquino. Ho seier: "Eg tenker eg har vore ein god

president av di eg gjorde landet meir dmokratisk, og innførte rettvisse val." Speilet svarer: "Pling! Du gjorde ikkje landet meir demokratisk, og vala er framleis fiksa." Så kjem Fidel Ramos. Han seier: "Eg tenker eg har vore ein god president av di eg innførte økonomiske re- formar og fekk landet på fote att." Speilet svarar: "Pling! Reformane dine mislukkast og landet er i større krise enn no- kon gong." Til sist kjem Joroseph Estrada. Han klør seg i hovudet og seier: "Eg tenker..." "Pling!" avbryt speilet. "Du tenkte ikkje, for det er du ikkje smart nok til..."

◆ Viss Erap og Cory (Corazón Aquino) vert kasta ut frå ei bygning, kven treff bakken først?

Cory...Erap må stoppe og spørre etter vegen

◆ Kvifor likar Erap BMW'ar betre en Volkswagenar?

Han kan stave BMW.

◆ Korleis greidde Erap å brek- ke beina medan han raka lauv?

Han fall ned frå treet.

◆ Tanley Ho (kinesisk forret- ningsmann): Mr. President, vær venleg å akseptere denne BMW-en som eit teikn på kor mykje eg set pris på deg.

Erap: Lei for det, men eg tek ik- kje imot bestikkelsar.

Tanley Ho: Eg kan selje han til deg for 100 piso.

Erap: OK, eg tek to.

◆ Lege: Kva har hendt med øyra dine?

Erap: Eg strøyk buksene mine når telefonen ringte, og så tok eg opp strykejarnet i staden.

Lege: Kva hendte med det an- dre øyret ditt?

Erap: Drittsekken ringte ein gong til.

◆ Diktatoren Marcos beviste at du kan bli rik viss du blir presi- dent.

Husmora Cory Aquino beviste at kven som helst kan bli presi- dent.

Alkoholikaren Erap bevisar at vi ikkje treng nokon president.

Knus korrupsjonen. Valplakat for Estrada.

- eller drømmene som falt i grus

Hvert år drar tusenvis av Filippinere fra landet i håp om en bedre tilværelse. Noen av disse får drømmen oppfylt. For andre blir drømmen et mareritt.

av Trude Koksvik Nilsen
missnilsen@hotmail.com

Utvandringen fra Filippinene er stor. Man regner med at 10% av alle filippinere befinner seg i utlandet til enhver tid. På grunn av den vanskelige økonomiske situasjonen til de fleste filippinere, er drømmen om å dra til utlandet utbredt. Egne byråer jobber med å skaffe filippinere jobb utenlands, men disse byråene er for dem som har råd til å betale for seg.

Investering for familien

Å reise ut av landet koster ganske mye hvis du bor på Filippinene. Mer enn bare penger til flybilletten. En filippiner som skal ut av landet må betale for å få papirer, pass og utreise-tillatelse. For alt en trenger for å kunne reise ut kan en filippiner regne med å måtte betale mellom 15 000-60 000 piso, det vil si mellom 3000-12 000 norske kroner. Til sammenligning ligger en gjennomsnittlig dagslønn på Filippinene på ca 125 piso, eller 25 norske kroner.

Å få sendt et familiemedlem ut av landet blir sett på som en investering, og mange familier selger eiendeler eller land for å få råd til avgiftene, i håp om at den som reiser ut vil tjene nok til å forsørge familien hjemme på Filippinene. Mange av de som reiser ut gjør det med et håp om å få råd til å sende småsøsken på skole eller å få råd til å betale sykehusoppholdet for en syk slektning. På grunn av at det blir sett på som fantastisk å

reise ut og tjene store penger, blir det ekstra vanskelig å komme hjem med "halen mellom bena", særlig hvis man har endt opp som prostituert eller lignende. Mange filippinske kvinner velger derfor å slite seg gjennom grusomheter i utlandet for å opprettholde fasaden, og sender brev hjem med solskinnshistorier og falske fortellinger.

Døtre må ta mødrenes plass

Problemet selv for de som faktisk får en "ordentlig" jobb, er at det stort sett bare hjelper familien midlertidig. Filippinere i utlendighet får i hovedsak jobber med lav status. I tillegg er lønna så lav at det blir umulig å spare opp noe, og de pengene som sendes hjem til familien forsvinner fort når kontrakten er over og jobben er slutt.

Emily fra Gabriela fortalte om en tragedie i kjølvannet av migrasjonen. Hun fortalte at incest er et problem i en del familier når kvinnen drar ut av landet for å jobbe og mannen må ta ansvar for familien. Når mannen forgriper seg på barna, unnskylder han seg gjerne med at siden moren er ute av landet, må datteren ta hennes plass.

Den moderne tids helter

Filippinenes økonomi er avhengig av de pengene filippinere i utlandet tjener og sender hjem. Uten pengene som pumpes inn i den filippinske økonomien av migrantene, hadde landets økonomiske tilstand vært enda verre enn det den er nå. Derfor jobber

regjeringa for å opprettholde utvandringa, og gjør sitt til at flere og flere filippinere reiser ut av landet for å jobbe.

Regjeringa har utviklet et program for filippinere i utlandet som skal sikre fremtidige inntekter fra dem. Ordet som brukes for de som jobber utenlands er "Overseas Filipino Workers", eller OFW's. På flyplassen har OFWene egne passkøer, egne innsjekkingsluker osv. På store reklameboards og i media blir de omtalt som "den moderne tids helter". Fordi regjeringa og myndighetene på Filippinene er så avhengig av pengene OFWene skaffer landet, jobber de hardt for å opprettholde myten om hvor fantastisk det er å jobbe utenlands.

At mange av de som jobber i utlandet ender opp i slitsomme, underbetalte og farlige jobber har myndighetene derimot ingen lyst til å rette søkelyset mot. At mange av kvinnene som reiser ut ender opp som prostituerte er heller ikke særlig gunstig reklame, og holdes derfor skjult. På denne måten kan man opprettholde drømmen til hundretusenvis av fattige filippinere.

Orker ikke mer

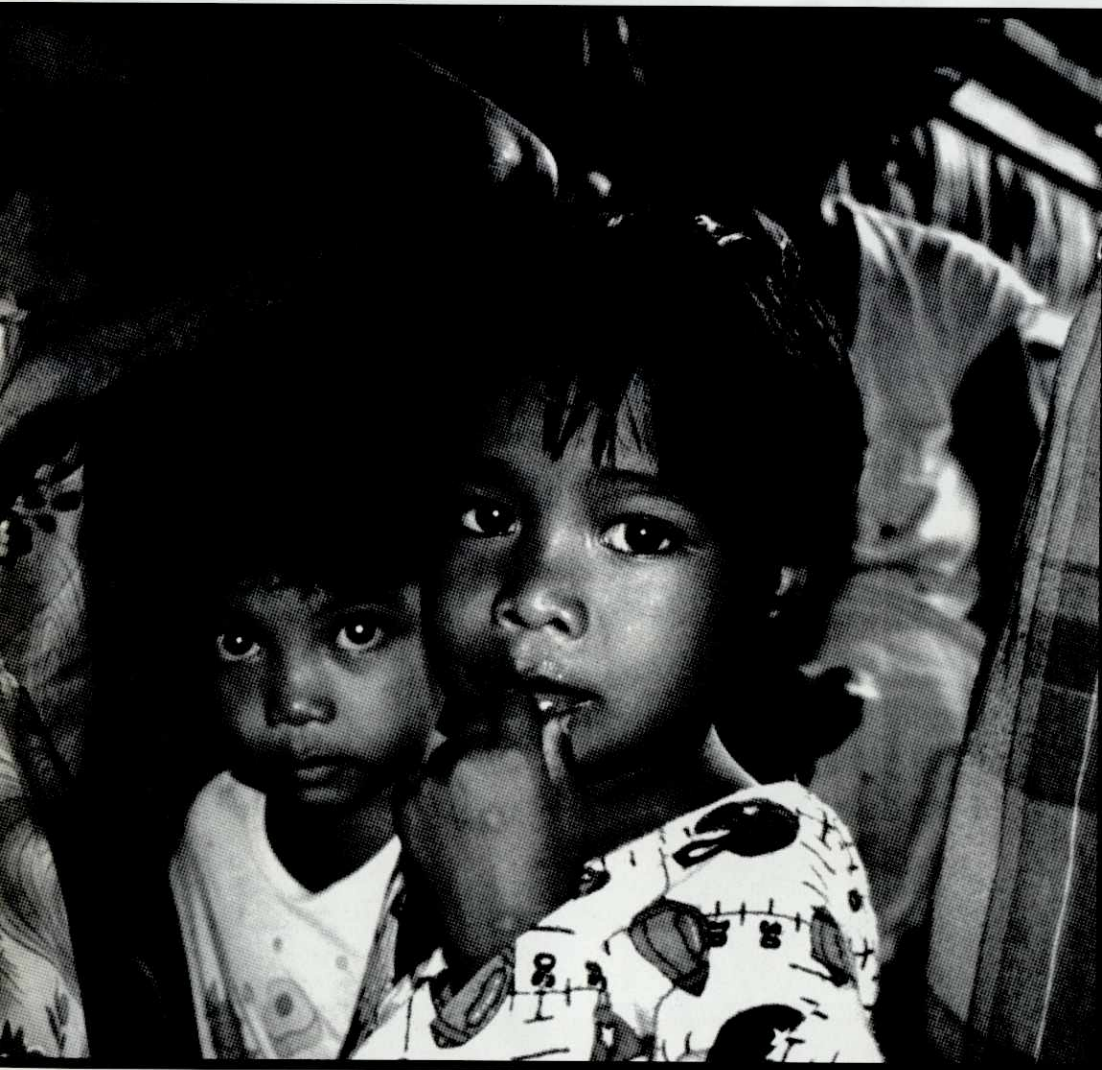
Og drømmen lever. På bussen fra Cavite til Manila sitter jeg ved siden av en gutt på min egen alder. Vi begynner å snakke, og han forteller at han jobber som lærling. Han blir forbauset da jeg spør om han tjener bra, og forteller at lærlinger selvsagt ikke tjener noe som helst. Vi

Tragedie. Den enorme utvandringen fra

snakker litt om Norge, og han spør om det ikke stemmer at Norge er midnattssolens land. Jeg bekrefter det, og forteller ham litt om Norge, om velferdsstaten og om forholdene her. Når jeg forteller at folk som er

Drømmene om et bedre liv

han ikke tid til, sier han. Derfor vil han vekk.

Ender på lugubre klubber

Historien til min bussvenn er langt fra enestående. Mange av de unge på Filippinene ser på det som håpløst å prøve å endre noe i hjemlandet. Derfor drømmer de heller om Europa, USA og Australia, og et bedre liv. Men man trenger ikke jobbe lenge for å finne eksempler på drømmer som blei til mareritt.

Særlig for kvinner kan møte med den virkelige verden bli et slag i trynet. GABRIELA har mange eksempler på kvinner som trodde de skulle få jobb som resepsjonister eller servitører, men i stedet for endte opp som prostituerte. Guidene vår fortalte om hushjelpere som har opplevd å bli voldtatt nærmest daglig av sin arbeidsgivere, og om kvinner som ble rekruttert som folkedansere og endte opp som strippere på lugubre nattklubber.

Den enorme utvandringen fra Filippinene er en tragedie. Både for kvinnene og mennene som reiser, deres familier og for landet de forlater. Men så lenge situasjonen til den jevne filippiner er som den er, vil utvandringa fortsette.

syke får sykepenger fra staten og at man får lån og stipend til utdanning, blir han overrasket. Etter at vi har fortalt en del om våre respektive hjemland, kommer vi inn på fremtida. Min ny-erhvervede venn forteller at så

snart han har mulighet, vil han dra så langt vekk fra Filippinene som mulig.

Fordi vi nettopp har snakket om hvor urettferdig godene på Filippinene er fordelt, og hvor mye som bør forandres, blir jeg

litt overrasket over dette. Jeg spør om han ikke heller vil bli på Filippinene og kjempe for et mer rettferdig samfunn? Han ler litt, og svarer at det kreves hundrevis av år med kamp for å få et rettferdig Filippinene. Det har

pinene er en tragedie. Både for kvinnene og mennene som reiser, deres familier og for landet de forlater.

Foto: Trude Koksvis Nilsen

Om å kjøpe ei kone

**"...disse eksotiske, mørkøyde,
engelsktalende jentene med ravnsvar
hår som er jomfruer helt opp til 25-års alderen
og som gifter seg med menn fra hele verden."**

– Og om å være d

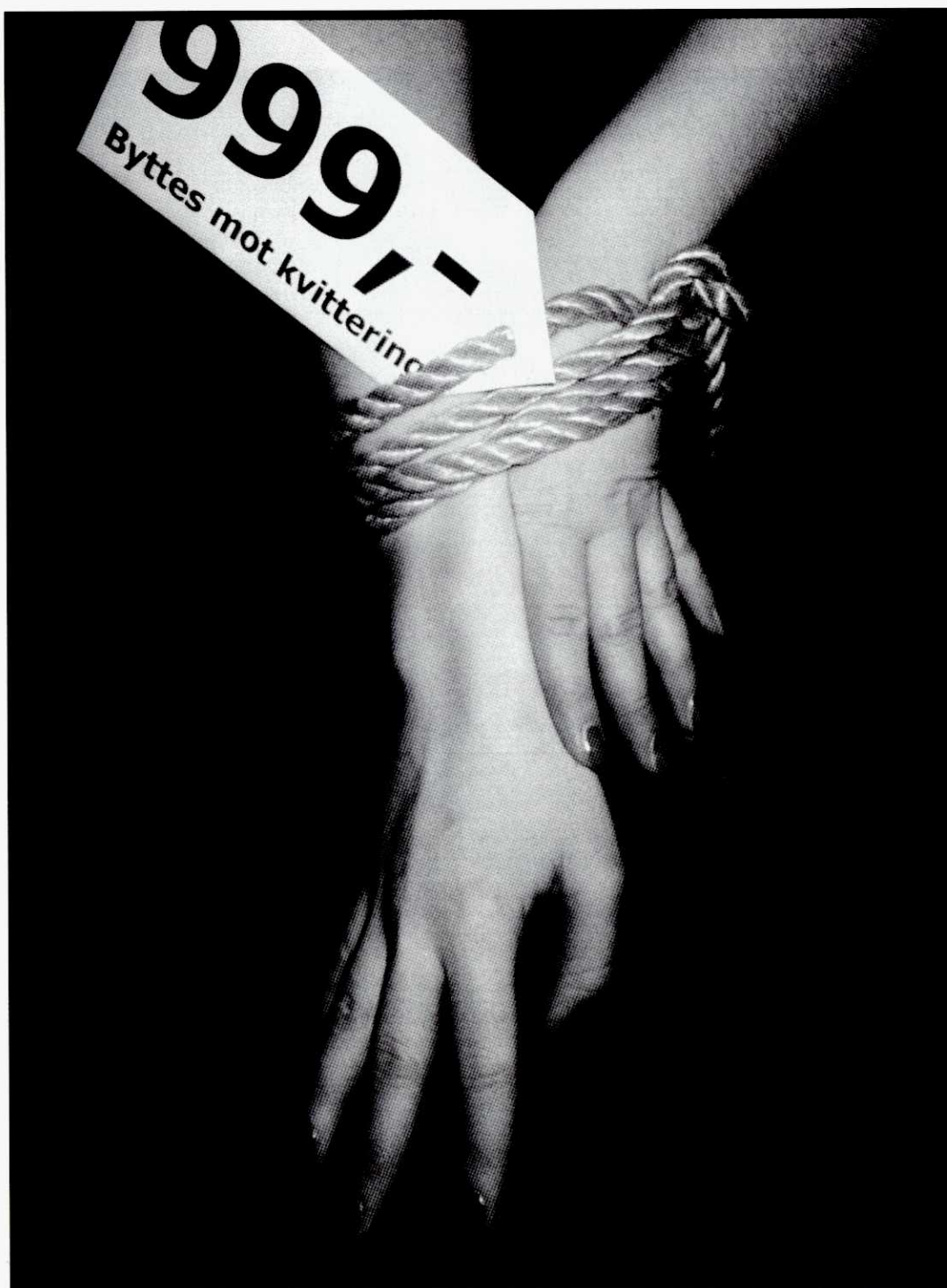
av Trude Koksvik Nilsen
missnilsen@hotmail.com

At det går an å kjøpe seg en kone, er noe de fleste av oss veit. Vi veit at enkelte menn i Norge skaffer seg koner fra Russland, Asia og så videre. Det finnes til og med egne byråer i Norge og utlandet som jobber med dette, såkalte "ekteskapsbyråer". Dessuten har de fleste av oss sett annonser fra utenlandske kvinner i f.eks Dagbladet, hvor ekteskap med en nordmann oppgis som mål for annonseringa.

Frivillig salg?

Kvinnene som selges kalles postordrebruder, på engelsk: "mail-order brides". At det faktisk dreier seg om salg av kvinner, med lite grad av frivillighet, vises ganske tydelig når man ser på hvor kvinnen kommer fra, og hvor mennene kommer fra. Det er kvinner fra fattige land og menn fra rike, vestlige land det dreier seg om. Det handler lite om kjærlighet på tvers av landegrenser og mye om utnytting av de som er svakere stilt.

På Filippinene henger fenomenet postordrebruder tett sammen med økonomi. De som ender som postordrebruder er de som ikke har særlig mange alternativer, og som definitivt ikke har særlig mange penger. På samme måte som de jentene som blir lurt til å jobbe som prostituerte på og utenfor Filippinene, blir mange av kvinnene som ender opp som postordrebruder lurt. Enkelte av kvinnene går med på å giftes bort

en som blir solgt

frivillig, noen av dem betaler til og med penger til et firma for at de skal orden det i håp om en bedre fremtid. De blir fortalt at de skal gifte seg med en velstående, høyt utdannet og snill vestlig mann, men ender ofte opp med menn som mishandler dem og behandler dem dårlig.

Eksotiske jomfruer

Filippinske kvinner er lette å selge. Det reklameres med at de er vakre, nøysomme, lydlige, forsiktige og gode husmødre. Et utdrag fra en reklametekst lyder som følger: "Filippinenes mest verdifulle eksportvare ... er den filippinske kvinnen ... disse eksotiske, mørkøyde, engelsktalende jentene med ravnsvart hår som er jomfruer helt opp til 25-års alderen og som gifter seg med menn fra hele verden". Et annet blad reklamerer på denne måten: "rolige, eksotiske og tilgjengelige som både sexpartnere og hushjelpere på en gang".

Hva skjer så med disse kvinnene? At noen få av de faktisk lever lykkelig i alle sine dager, tror jeg ikke vi skal se bort i fra. At mange av dem ikke gjør det, kan man definitivt ikke se bort i fra. Mange av kvinnene opplever å bli ensomme, ulykkelige og fremmedgjorte i sine nye hjemland. Å komme til et ukjent land helt uten familie og venner, til en ny kultur, et nytt klima og en ny ektemann føles ofte voldsomt. Dessuten er disse kvinnene ofte totalt avhengige av sine nye ektemenn - økonomisk og ellers, noe som gjør det veldig

Deres Medl.nr.:
[redacted]
19/10/99
Saldo :

Kjær [redacted]

NYTT MILLENNIUM - WIFE for LIFE !? (Se baksiden også)
Takk for sist!! Nå kan du få ny video med ca 140 damer for kun kr 250
da beholder du også videoen til odel og eie. Der er 120 damer fra
Murmansk og 20 fra Arkangelsk.
Bare send kr 250 og si: Video " M-1001". - du må jo ha besøk før
Jul !?

Dersom du ikke vil ha video, - så ser du noen av de nyinnmeldte
- oppgi en del av disse som er din type - så finner jeg en del av
samme type og sender deg. Så skriver jeg til de du er mest
interessert i - skal vi si max 6 stk. Dette er en del arbeid, de er
så nye at de er ikke registrert før i disse dager. Så du må ofre en
500-lapp. (Jeg skriver til de du velger ut fra tilsendte foto også.)
Nå kommer der nye damer til [redacted] i januar. Jeg vil nå gjøre
det slik at damene kan reise fra [redacted] og direkte hjem til deg.
Men hun trenger noen opplysninger, så uansett så send et foto og
noen opplysninger om deg selv, så fyll ut skjemaet på baksiden av
dette brevet- finn et foto av deg, så tar jeg farge kopier og bruker
dette i det videre arbeidet. Jeg bruker det samme om du velger
video. Så da slipper du mye arbeid !!
Jeg vil forsøke å få damene til å oppholde seg i Norge i både 1-2-3
mnd. Så da kan du bli bedre kjent - kanskje ikke bare med en, men
gjørne med flere? Så fyll ut baksiden her-så får du melding om hvem
som vil komme til deg fra leiren. Dette gjør jeg gratis!!
La meg gjenta: Velg typer fra de nye fotoene jeg sender, så finner vi
en del som ligner - fordelene er innlysende - du unngår konkurranse
fra andre!! Så legger jeg og [redacted] inn gode ord for deg og du har
besøk før Jul ! Men du må reagere nå i oktober? NB ! Damene på
fotoarket er selvsagt topp aktuelle, bare oppgi nr. og vi setter i
gang, men du får tilsendt flere- (8-16?) Noen tips: Ikke svar på
annonser fra russiske damer i avisen eller
Internett. De får 20-40 svar, så får de en til å kjøpe billett og så
kommer de med veske full av adresser som de skal besøke etter tur !
Ungå St. Petersburg, der har de enorme tilbud fra hele verden,
disse storby jentene passer ikke i Norge. Folk fra Oslo kan lykkes!
Jeg kan trykke annonser for deg i utlandet for kun kr 500.- Bare
oppgi land (max 3 land.)
Vennlig fotokatalog- ca 100 stk. kun kr 350.- Oppgi ønsket alder.
(To damer kommer nå!) [redacted] (oppkrav + kr 100) \ N

Brev fra Postordrefirma. «NB! Damene på fotoarket er selvsagt topp aktuelle, bare oppgi nr. og vi setter i gang, men du får tilsendt flere (8-16?)»

vanskelig for kvinnene å bryte ut hvis de blir mishandlet eller hvis ekteskapet ikke fungerer.

Må være gift i tre år

For mange er også trusselen om å bli sendt tilbake til hjemlandet hvis de går fra mannen nok til å bli i et ekteskap, selv om de egentlig helst ville ha gått fra

ektemannen. I Norge må for eksempel en utenlandsk kvinne ha vært gift med en norsk mann i tre år før hun kan få opphold på selvstendig grunnlag.

Følelsen av mindreverdighet, både over å bli solgt som en vare og over å være økonomisk avhengig av mannen, er også ofte sterk hos en kvinne som har blitt

solgt som postordrebrud. Å tro at et ekteskap som har blitt arrangert fordi den ene parten er så fattig at hun er desperat alltid ender lykkelig, er i beste fall naivt.

Kjøp damer på nettet!

«Postordrebrur, brevvenner, kva du enn vil kalle dei, er dei svaret på dine draumar om lykke. Filippinske kvinner har eit internasjonalt rykte for å vere dei beste konene i verda.»

Postordrefirmaet Filipina Dreamgirls

av Sigrid Staurset
sigrid@sosialisme.no

Den enklaste måten å få tak i postordrebrur på, er via internett. Her kan du kjøpe jentene sitt telefonnummer og epostadresse, du kan bestille reise for å møte damene i deira heimland eller få dei hit. Du vel dame frå eit galleri med bilete og av og til nokre personlege opplysningar. Dei er ofte kategoriserte etter alder, som ligg mellom 17-35 år. Prisen på ei adresse varierer mellom 200-500 kr. Fleire nettsider tilbyr medlemskap for rundt 25-50\$ året, der du får tilgang til billegare adresser og andre spesialtilbud.

Mange nettstader tilbyr deg også å møte 'denne vekas/månadens aktuelle kvinner' i ditt land. Desse er frakta til Vesten berre for å finne seg menn. Oftast møter du dei saman med fleire andre menn, og du får sjansen til å 'prøve' dama før du bestemmer deg. Nokre nettstader har og ein pengane-attende garanti på 30 dagar. Viss du ikkje er nøgd etter dette, kan du få ei anna dame.

Dei fleste norske nettsidene opererer med damer frå Aust-Europa, særleg Russland. Døme på dette er Anastasia, CyberGirls International, NP Contact, og Norrus. Ein kuriositet er den Clubb 2000, ei lita side med russiske kvinner som oppfordrar folk til å melde frå til dei om dei oppdagar folk som freistar finne ut meir om firmaet og postordrebrurene.

På den internasjonale marknaden er asiatiske damer mest ettertrakta, særleg filippinske og thailandske. Eit uttall firma spesialiserte seg på desse landa. Filipina Dreamgirls, Asian Girls International, og Filipina 4 Love er døme på desse.

«Den filippinske kvinna re-

spekterer framleis alder som ein grunn for visdom og stabilitet, så har ingen uvilje mot eldre menn. Sant å seie vil dei ofte heller ha eldre menn, som er meir etablerte og pålitelege. Mange jenter frå 19 år og oppover meiner at 20 års aldersforskjell er ønskelig. Så ein eldre mann kan oppfylle sin fantasi om ei 'uskuldig', vakker jente. Dette er oftast berre tilgjengeleg for han i Vesten om han er rik, mektig eller berømt. Sjølv då er det usannsynleg at han kan gifte seg med ei jomfru i den gifteklare aldersgruppa. Dette er ikkje uoppnåeleg på Filippinane.» Frå www.filipinawives.com. Filippinske kvinner er skildra som lydige, nøytsame, feminine, underdanne, glade og kjærlege. Dei har ikkje imot å vere mykje yngre enn mannen sin, og bryr seg ikkje så mykje om utsjånad, overvekt, eller inntekt, i følge ei

hjelpeside for menn med filippinske koner - filipinawives.com.

Det finst og nokre norske postordrefirma som spesialiserte seg på Filippinane og asiatiske kvinner. Asianett 2000 har

thailandske og filippinske damer og AWC har filippinske og russiske.

Det kjem til å verte aksjonar mot nokre av desse nettstadene om ikkje så lenge. Følg med på sosialisme.no!

Fakta: Nettsider

Anastasia: www.anastasia.net

Asian Girls International: www.oneandonly.com

Asianett 2000: www.geocities.com/asianett_2000

AWC: www.an.no/awc

Clubb 2000: www.mamut.com/dorota

CyberGirls International: www.teamweb.no/cybergirls/

Filipina 4 Love: www.filipina4love.com

Filipina Dreamgirls: www.filipinas.org

Filipinawives: filipinawives.com

Norrus: www.norrus.com

NP Contact: www.np-contact.com

Store lenke- og ressursider: www.mailorderbrides.com og www.bridesbymail.com.

Norsk samleside: home.online.no/~ov-lysak/single/single.

Eit dårleg intervju

Den som vil ha god mjølk, lyt gå rett til kua.

Den som vil vete noko om kvinnehandel i Noreg, lyt gå rett til grisen.

av Jörgen A. Strickert
jorgen@sosialisme.no

Viss ein vil bli klok på sexhandelen i Noreg, kjem ein ikkje utanom Tom Ketil Krogstad og hans legendariske Club 4. Medan trondheimspolitiet etterforskar iherdig for å avdekke om Club 4 har skjenkeløyve for alkohol eller ikkje, har ingen greidd å leggje fram prov på det alle i byen veit; at Krogstad driv eit bordell midt i Trondheim sentrum. Rebell hadde fått audiens hjå Noregs rikssvin – dagleg leiar på Club 4, Tom Ketil Krogstad. Men intervjuet vart ikkje som vi hadde tenkt.

Den Erotiske Martyr

Vi skulle møte sjølve Tom Ketil – heile Trondheims koseklump, eller "erotisk martyr", som han kallar seg sjølv. Sidan Tom Ketil opna etablissementet Club 4 i Tordenskioldsgata, har det larma rundt den frilynte tjukkassen. Han vart ein slags pornobransjens byoriginal i Trondheim, og over natta var han forfattar og rikskjendis. I tillegg er han hallik, skal vi tru kvinnerørsla i byen og naboane hans. Sanden og Løkkan Velforeining sa tidleg ifrå om at dei ikkje ville ha Krogstad og bordellet hans i nabolaget, og kvinnerørsla gjorde Tom Ketil til antihelten ved 8.mars-markeringa tidlegare i år.

Det er sambuaren til Tom Ketil som driv "massasjeinstituttet" Fun Time, på Valentinlyst utanfor Trondheim. Det var Fun Time som ei tid tilbake delte ut visittkort til gutar på fleire vida-regående skolar i Trondheim, med invitasjon til "intim massasje" og "striptease". Det er Tom Ketil som har betalt for ei rekke av sex-annonsene frå Trondheim i hallikbudstikka Søndag Søndag, slike annonsar som tilbyr kva det skal vere - og

Hallikverksemd. Club 4 i Trondheim gjer store pengar på kvinners kroppar.

Foto: Merete Rosenberg

eit mobiltelefonnummer. Det har trondheimspolitiet lagt fram prov på. Likevel blånektar Tom Ketil for at han driv bordell. Han er berre ein frisinna og jovial trønder som ikkje går av vegen for å provosere. Det er ikkje fritt for at det går heitt for seg på Club 4, men det er da ein privatsak.

Vi hadde tenkt å prate med Tom Ketil om desse tinga. Konfrontere han med bordellpåstandane. Spørje kva slags menneskesyn som ligg til grunn for ein hallik. Driv han til og med med import av prostituerte, slik somme har hevda?

Club 4 ligg i Tordenskioldsgata, eit lite steinkast frå Trondheim Torg. Det er umuleg å sjå inn gjennom dei djupraude gardinene i vinduet. Eit videokamera overvakar inngangen. Vi banka på døra. Reaksjonen lot vente på seg. Vi heldt fram med bankinga i om-lag eit kvarter på to ulike dører før det skjedde noko som helst. Så opna endeleg den eine døra seg. Ut myste ei vever, lita

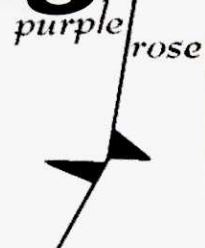
dame. Ho såg trøytt og nervøs ut. Eller rusa og redd. Vi sa, som sant var, at vi kom for å intervju Tom Ketil Krogstad. At vi hadde ein avtale. Den vesle kvinna rista skeptisk på hovudet. Ho ville til å smelle igjen døra, men vi fikk ein fot innanfor og gjentok roleg at vi hadde ein avtale med Tom Ketil. Var han å treffe? Den spinkle jenta såg ikkje ut til å skjone noko som helst. Ho rista stressa på hovudet og sa "no" (engelsk for "nei"). Omsider fekk ho lukka døra, audiensen var over før han i det heile hadde byrja.

Vi fekk aldri prata med den erotiske martyren Tom Ketil. Kanskje hadde han ombestemt seg, og ville ikkje intervjuast lell. Eller kanskje han berre hadde sovna av. Vi fekk aldri stadfesta at Tom Ketil driv med import av utanlandske prostituerte. Eller var det kanskje nettopp det som hadde skjedd?

Fakta: Club 4

- ✗ Sexklubben Club 4 ligg i Tordenskioldsgate i Trondheim
- ✗ Styrarar er Rune Andersen og Tom Ketil Krogstad
- ✗ Har i følge seg sjølv over 1050 medlemmar
- ✗ 7. april hadde politiet ein razzia, som førte til at klubben vart stengd for ulovleg skjenking og vising av utuktig porno.
- ✗ Klubben held framleis oppe, ikkje som nattklubb, men som 'erotisk bofelleskap' - med omtrent dei same tilboda som før.
- ✗ Politiet har mistanke om tett samarbeid mellom Club 4 og massasjeinstituttet Fun Time på Valentinlyst. Fun Time er eigd av Krogstads thailandske sambuar.
- ✗ 24. november vart Rune Andersen, Tom Ketil Krogstad og sistnemndes sambuar sikta etter hallikparagrafen.

Purple Rose Campaign

– Målet med kampanja er å avsløre myndighetenes, USAs og globaliseringas ansvar og skyld i den internasjonale sexhandelen.

av Trude Koksvik Nilsen
missnilsen@hotmail.com

Vi sitter rundt et bord på kontoret til kvinneorganisasjonen GABRIELA. Varmen er intens, og den stakkarlige viften i hjørnet har ikke en sjanse mot den fuktige heten. Jeg kjenner at klærne mine klistrer seg til kroppen, og drømmer om en kald dusj. Jeg er ganske så sikker på at reisefølget mitt, Sigrid, føler det samme. Foran oss sitter Emily, som tilhører den internasjonale avdelinga av Gabriela. Hun skal fortelle oss om Purple Rose Campaign.

Purple Rose Campaign er en kampanje mot sex-trafficking med filippinske kvinner og barn. Kampanja blei starta av Gabriela i USA, som en reaksjon på den økende sexhandelen med filippinske kvinner og barn på tvers av landegrensene. Vi spør Emily hva som er målet med kampanja. Emily svarer kjapt: "målet med kampanja er å avsløre myndighetenes, USAs og globaliseringas ansvar og skyld i den internasjonale sexhandelen." Hun utdyper: "sex-traffickinga med filippinske kvinner og barn har økt i takt med at president Erap og myndighetene har gjort levekåra til folk flest dårligere."

Committée of 100

Emily forteller oss om hvordan kampanja fungerer. "Man lager en 'Committée of 100'," begynner hun. Når vi ser ut som spørsmålstegn forklarer hun at det dreier seg om en gruppe på hundre mer eller mindre kjente mennesker som tar på seg å være frontfigurer for kampanja. Alt fra skuespillere til prester, fra politikere til musikere. Dette gjøres for å få blest om kampanja og for å få plass i media. Målet er å få flest mulig mennesker til å vite hva som foregår

og å ta standpunkt mot sexhandel. Dette kan man gjøre ved å bære symbolet for kampanja, som er en pin, selvfølgelig formet som en lilla rose.

Veien ut av prostitusjon

Temaet for kampanja er som sagt internasjonal sexhandel, eller sex-trafficking som det heter på engelsk. Problemet med sexhandel er stort, ifølge Emily. Hun forteller at den foregår både inne i Filippinene, hvor unge landsbyjenter sendes til byene for å jobbe som prostituerte, og ute i verden, hvor filippinske damer jobber som strip-teasedansere og prostituerte. Hun forteller at Filippinene med sine 600 000 prostituerte nå har gått forbi Thailand som det landet i sør-øst Asia med flest prostituerte.

Ikke alle kvinnene som reiser ut av Filippinene og ender opp som prostituerte planlegger det selv. De aller fleste kvinnene får løfter om jobber som hushjelper, sekretærer, selgere eller lignende. Når de kommer frem til landet de skal jobbe i, opplever de å bli fratatt pass og papirer, og satt til å jobbe som prostituerte, strippere og "entertainers". Uten penger og pass, aleine i et fremmed land hvor de ikke engang kan språket, er veien ut av prostitusjonen nærmest umulig å finne.

Sex er tabu

Når Gabriela jobber med The Purple Rose Campaign, prøver de å finne enkeltsaker som de kan bruke som eksempler. Det er ikke bare lett. "Sex er et enormt tabu her på Filippinene", sukker Emily. "De kvinnene som har opplevd sex-trafficking på kroppen, vil ikke stå frem. De er redde for å gjøre skam på familien sin og på seg sjøl."

Fakta:

Purple Rose Campaign

- ✕ Starta i USA i august 1999 som en reaksjon på den økende sexhandelen med filippinske kvinner og barn.
- ✕ Kampanja er internasjonal - fordi problemet er internasjonalt.
- ✕ Hittil har kampanja blitt gjennomført i USA, Filippinene, Canada, Belgia, Australia, Korea, Japan, Hong-Kong, Nederland og Tyskland.
- ✕ Har en internasjonal ledelse som har overoppsyn med kampanjearbeidet.
- ✕ Kampanja jobber i toårs-perspektiv, og det er planlagt en internasjonal kampanjedag 28 oktober 2001.
- ✕ Det er mulig at kampanja skal startes opp i Norge.

Gabriela har funnet mange eksempler. Blant annet vet de om mange tilfeller med såkalte postordrebruder. "Filippinske kvinner markedsføres med at vi er lydlige, vakre, nennsomme, føyelige og tålmodige", forteller Emily. Etterspørselen i Vesten etter filippinske kvinner er stor. I Japan er Filippinske kvinner svært ettertraktete som "entertainers" i klubber, og mange vestlige postordrebrud firmaer tjener godt på å selge filippinske kvinner.

Emily forteller at mange av kvinnene som har endt opp som prostituerte i utlandet, aldri lar familiene sine vite sannheten. Istedenfor sender de lange brev hjem om hvor flott de har det, hvor mye spennende de opplever og hvor luksuriøst det er. "Når familien din har ofra en hel del for at du skal kunne reise ut av landet for å jobbe og finne lykken, er det ikke lett å komme hjem med halen mellom beina", forklarer Emily. "Mange familier selger eiendeler eller eiendom for at ett familiemedlem

skal få sjansen til å reise ut. Dette, kombinert med skammen over å være en prostituert, fører til at mange av kvinnene lyver for familiene sine. Og for seg sjøl."

Hvorfor en lilla rose?

Det finnes ingen lilla roser i naturen. De lilla rosene ble skapt av menneskehender, de ble avlet frem for å være eksotiske. Den lilla rosen eksisterer ikke fordi evolusjonen ga den grunnlaget for det, men fordi den tilfredsstiller våre krav til estetikk og profitt. Kvinner og barn som er ofre for sex-handel er på mange måter som lilla roser. De opplever å bli redusert og betraktet som gjenstander hvis eneste grunnlag for eksistens er å fylle noens behov, og ikke minst, noens bankbok. Tvunget av fattigdom blir de gjort til slaver og kommersielle gjenstander. Globaliseringen gjør dagens fattige kvinner og barn vår tids lilla roser.

Vite meir?

Situasjonen på Filippinane er tema for mange, både enkeltmenneske og organisasjonar. Her finn du eit lite utval.

av Sigrid Staurset
sigrid@sosialisme.no

Bakgrunn på nett

Internasjonal kvinnehandel

Coalition Against Trafficking in Women (CATW): internasjonalt nettverk mot sexhandel.

www.uri.edu/art-sci/wms/hughes/catw

Gabriela: stor filippinsk kvinneorganisasjon.

members.tripod.com/~gabriela_p

Gabnet: USA-basert Gabriela-nettverk.

www.gabnet.org

Purple Rose Campaign: internasjonal kampanje mot handel med filippinske kvinner og born.

members.tripod.com/~gab-riela_p/2-action/purplerose

I Noreg

FOKUS (Forum for kvinner og utviklings-spørsmål): jobbar med kvinnekamp og solidaritet.

www.fokuskvinner.no

Kvinnefronten: norsk kvinnekampgruppe med mykje politikk.

www.kvinnefronten.no

Ottar: norsk kvinnegruppe som mellom anna har jobba mykje med postordrefirma og prostitusjon i Noreg.

home.newmedia.no/~ottar

Utviklingsfondet: norsk organisasjon med hjelp-til-sjølvhjelp-prosjekt i fleire land,

blant anna på Filippinane.

u-fondet.no

Raud Ungdom: revolusjonær, feministisk organisasjon. Har kampanje om kvinnehandel våren 2001

sosialisme.no

På Filippinane

KMP (Kilusang Magbubukid ng Pilipinas): den største bondeorganisasjonen.

www.geocities.com/kmp_ph

FindForum: svensk side med radikale lenkar og syn på Filippinane.

members.nbci.com/FINDForum

Migrante International: internasjonal organisasjon for filippinske migrantar.

www.migrante.org

Bayan (Bagong Alyansang Makabayan - New Patriotic Alliance): paraplyorganisasjon for progressive organisasjonar på Filippinane.

www.geocities.com/CapitolHill/Lobby/4677

Via Campesina: internasjonal bondeorganisasjon mot frihandel og for jordreform

<http://www.virtualsask.com/via/>

NDF (National Democratic Front of the Philippines): paraply for organisasjonar som jobbar for ein sosialistisk revolusjon. Leiar den største geriljaen.

http://members.nbci.com/_XMCM/natdem-front/

KMU (Kilusang Mayo Uno - 1.mai-rørsle):

den største sosialistiske fagrørsle, også medlem av Bayan.

<http://www.csi.com.ph/~kmuid/>

Erap jokes: vitesside om president Estrada.

www.erapjokes.com

Philippine News Link: nyheiter frå Filippinane.

www.philnews.com

Kritisk media

Klassekampen: norsk dagsavis.

www.klassekampen.no

Indymedia - internasjonalt nettstad for kritiske journalistar.

www.indymedia.org

Litteratur

Bok: Filippinerna - det finst ingen veg tilbake - svensk bok av Anna Artén om situasjonen på Filippinane.

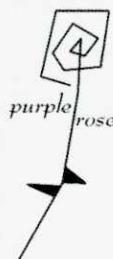
Film: The Golf War - amerikansk av Jen Shradie & Matt DeVries om landsbyen Hacienda Looc som vart freista bygd om til golfbaner, har også nettside på www.golf-war.org

Bra artikkel om prostitusjon i Noreg frå Det Nye, ligg på

www.detnye.com/1200/prost.html

ANG TAO ANG BAYAN NGAYON AY LUMALABAN

Å sette pris på kvinner

*Hør - din markedsverdi
har steget i det siste, jeg ser
du har tatt av noen kilo, litt mer
nå så kan du konkurrere i
toppen vi kan jo ikke ha noe unnasluntring her
nei*

*Og håret har du farget, ja
det var kanskje på tide?
Men nesa, og hendene -
og hudfargen da, du har visst en del å
jobbe med ennå,
ser jeg.
Men salgbar er du nok
- er vi ikke alle?*

Prisgitte kvinner

*Hør - det er ingen pris,
men et brennemerke
Et eiendomstegn
fra en verden som ikke tilpasses
kvinner, som vi
tilpasser oss
Jeg er ikke satt pris på. Ikke verdsatt, min venn,
prisgitt,
er jeg.
Prisgitt et marked uten andre mål
enn fortjeneste,
lenket til en verden av
økonomiske nødvendigheter.*

*Hør, min venn -
Stå ikke alene. Ikke alene kan du stå imot.
For kjempe skal vi
- skal vi ikke alle?*

